

Hành Trình Đất và Nước

Thơ

NGUYỄN AN BÌNH

HÀN TRẦN

ĐẤT VÀ NƯỚC

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

HỘI LIÊN HIỆP VĂN HỌC NGHỆ THUẬT

TP CẦN THƠ

2018

**Tác phẩm được in từ nguồn hỗ trợ văn học nghệ thuật
của Liên hiệp các Hội VHNT Việt Nam năm 2018**

**NHỮNG BÔNG HOA
TRÊN “HÀNH TRÌNH ĐẤT VÀ NƯỚC”
CỦA NGUYỄN AN BÌNH**

Nguyễn Ngọc Tuyết

*Nhắc về một dòng sông
Đêm thường mơ thấy sóng
Chiều buông làn khói mỏng
Vỗ về suốt đời tôi.
Quê nhà của tôi ơi...*

Đó là những dòng thơ viết về quê nhà của một người từng lưu lạc tha hương nhưng mãi thương một điệu lý, một câu hò, một chân cầu, một cây bèo trên vùng chợ nổi sông nước bông bênh... Để rồi từ đó rời quê nhà ra đi, miên man cuộc “Hành trình đất và nước”.

Tập thơ, như tên gọi đưa người đọc đi khắp mọi miền đất nước một cách tùy hứng với dày đặc địa danh, thắng cảnh. Núi và sông, biển và đồng bằng, miền xuôi rồi miền ngược... Hơn 80 bài thơ, nhìn lên tựa bài, hầu hết là tên của mọi miền đất nước: Huế, cầu Thị Nại, Bạc Liêu, Tháp Mười, Tam Kỳ, Vĩnh Thuận, U Minh Thượng, Thiên Cẩm Sơn, lăng Mạc Cửu, Cổ Mã, vịnh Vân Phong, Mỹ Sơn, Vàm Cỏ... Có lẽ vì vậy mà thoạt nhìn qua tập thơ như một thiên

du ký mang đậm tính tự sự hơn chất trữ tình, lãng mạn vốn có của thơ ca? Bên cạnh đó, những điểm đến ở đây cũng không được sắp xếp theo một thứ tự nhất định khiến người đọc dễ bị choáng ngợp, mệt mỏi bởi quá nhiều vùng miền, quá nhiều địa danh cụ thể nằm trong mỗi bài thơ. Nhưng, đi sâu vào thơ Nguyễn An Bình, đọc thơ anh như thơ bạn bè thân thiết mới thấy bên trong lớp vỏ kia còn thoang thoảng đâu đây một chút hương tình, một chút tha thiết băng khuâng của một hồn thơ say đắm tự thuở nào. Đi vào từng bài thơ, dõi theo cuộc hành trình của anh ta sẽ thú vị phát hiện từng bông hoa lung linh, tươi đẹp cứ nở ra, nở ra khiến lòng ta xao xuyến, lâng lâng.

Trước hết có lẽ là hương vị, là sắc thái vùng miền trong các bài thơ. Rõ nhất vẫn là chất Nam Bộ thấm đẫm trong lòng đứa con vùng sông nước. Ta hãy nghe:

*... vóc từng ngum phù sa tê lưỡi
Sóng chên chao vạt lúa xanh rờn
Cánh cò trắng chập chờn mãi miết
Hàng đày giăng giăng
Đỏ cá linh non tươi rói
Xuồng cui tròng thành tay vói
Diên điển vàng óng non tơ...*

(Mắc nợ phù sa)

Và đây nữa:

*Chiều phương nam thương sợi khói đốt đồng
Mùi rom rạ bao năm rồi vẫn nhớ
Tóc cháy nắng phải đâu là duyên nợ
Để cánh cò cánh vạc trốn tìm nhau.*

(Về phương nam tìm một cánh cò)

Đọc những câu thơ này, lòng người dân châu thổ nào mà không xao xuyến, rung rung. Những hình ảnh thân quen là thê, không gian, mùi vị đắm lòng là thê, một ngum phù sa, một cánh cò cánh vạc bay qua chiều, chiều mênh mang nỗi nhớ...

Ở một số bài khác, sắc thái vùng miền cũng lấp lánh, sinh động. Chẳng hạn nét hào sảng, phóng khoáng của núi rừng trong “Tình ca Yang Bay”:

*Oi Yang Bay Yang Bay
Thác trời ngàn năm buông mình
giữa núi rừng hùng vĩ
Chảy tràn một huyền thoại tình yêu
không bao giờ ngơi nghỉ
Thung lũng xanh, đồi núi xanh
chập chùng mù sương
Gập ghềnh đá dựng ngược đường
Để anh đi tìm em giữa mênh mông
đại ngàn tiếp nối...*

Hay nét u mặc, huyền bí trong “Chiều Mỹ Sơn”:

*Sương mờn mờn phủ đồi núi bạt ngàn
Lòng tháp cổ Chiêm nương về ngang đó
Nghe hơi thở lạnh từng viên đá cổ
Tiếng ngựa xe sênh phách suốt ngàn năm.*

Và cả cái không khí nên thơ, ngọt ngào đây nữa:

*Thềm ngôi thuyền uống rượu dưới trăng
Bên em nghe giọng hò xứ Huế
Câu mái đẩy ngọt ngào đến thế
Gỗ mạn thuyền say điệu Nam ai.*

(Mưa về trên phá Tam Giang)

Rõ ràng nhà thơ đã đắm mình trong từng cảnh vật, hít thở sâu trong mùi vị, hương sắc của những nơi chốn mình bước chân qua trong cuộc hành trình mới có thể cảm nhận được từng sắc thái, từng đặc trưng của cảnh vật chứ không chỉ “Cuối ngựa xem hoa”. Chính sự hòa nhập tâm hồn vào từng nơi như thế đã khiến bài thơ “đứng” được thay vì rơi vào sự miêu tả khô khan.

Đi vào “Hành trình đất và nước” của Nguyễn An Bình như đi vào một khu rừng rất nhiều cây lá, hoa cỏ. Phải đi thật chậm rãi, mắt nhìn thật tinh mới phát hiện được những bông hoa nở đẹp trên

mỗi cung đường. Với tôi, ngoài những bông hoa lấp lánh hương sắc của từng vùng đất có lẽ những bông hoa nở đẹp nhất chính là những nụ hoa tình. Có thể đó là một tình yêu đánh mất trong một bài thơ đẹp đến nao lòng:

*Hình như chiếc lá trở mình rất khẽ
Gió mang em đi về tận phương nào
Có trái tim anh bốn mùa thật trẻ
Mắt nồng nàn theo suối tóc hư hao.*

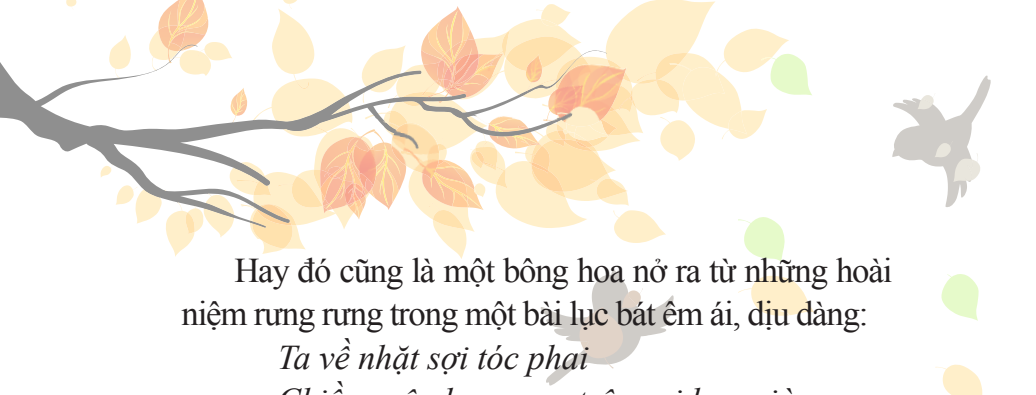
(Bản luân vũ của gió)

Bài thơ 5 khổ với những chữ “Hình như” này, khổ nào tôi cũng thích bởi từng câu thơ, từng âm hưởng thơ đều khơi gợi nỗi nuối tiếc, ngậm ngùi mà có lẽ ai trong chúng ta cũng một lần trải qua. Thế nên bài thơ cứ như một bông hoa tím ngắt, duyên dáng mọc lên giữa cuộc hành trình dài theo những nẻo đường đất nước.

Cũng có thể đó là sự tìm nhau trong vô vọng của một mùa xưa:

*Bay ngơ ngác đàn bướm ong tìm mật
Cũng như em tôi tìm suốt mùa hoa
Mùi thơm ngái loang trong chiều hoang vắng
Tiếng cười ai bay mất tận trời xa*

(Tìm nhau mùa hoa cải)

Hay đó cũng là một bông hoa nở ra từ những hoài
niệm rung rung trong một bài lục bát êm ái, dịu dàng:

Ta về nhật sợi tóc phai

Chiều xuân hoa rụng trên vai bao giờ

Nhớ người thuở ấy ngẩn ngơ

Đôi bờ lau trắng biết chờ ai đây..

(Vu vơ ngày xuân)

Ngày xuân tung bừng, người về nhật lại gì đây ?
Một sợi tóc phai, một tuổi thơ mất hút, một chiếc lá
ăn năn... Những câu hát vu vơ thật buồn, thật lạnh lẽo
phải không? Có lẽ vì những nụ hoa tình ấy, vì nhân
vật “em” lơ lửng, lửng lơ trong nỗi nhớ của nhà thơ
ấy mà kẻ viết bài này đã đi theo tác giả không một
mỏi suốt cuộc “Hành trình đất và nước” này.

Nhà thơ Nguyễn An Bình đã viết và xuất bản
nhiều tập thơ, hầu hết là thơ tình. Tập thơ “Hành
trình đất và nước” này có lẽ là một thử nghiệm mới
của anh sau một thời gian tích lũy và trải nghiệm
qua nhiều vùng đất nước. Mong tập thơ mới của anh
sẽ đi vào lòng người đọc và anh sẽ còn mãi tiếp tục
hành trình thơ của mình.

Tháng 8-2018

NGUYỄN NGỌC TUYẾT

Hội Nhà Văn Cần Thơ

Khúc hát sông Tiền

Qua sông Tiền buổi sớm mai
Hình như thấy áo em bay qua cầu
Tóc người chợt ướt mưa ngâu
Lòng hao hốt lạnh gỏi sầu vào mây.

Cù lao xanh ngát vườn cây
Thương em mắt biếc đỏ hây má hồng
Thuyền ơi xuôi ngược theo dòng
Bờ xa thăm thẳm mênh mông nắng vàng.

Còn đâu những chuyến phà ngang
Cổ Chiên sóng vỗ miền man nổi buồn
Tĩnh về Cửa Đại Hàm Luông
Qua cầu Rạch Miễu mưa tuôn ngấn dài.

Phù sa trầm ngổ Ba Lai
Bèo trôi cô quạnh biết ai còn chờ
Trên sông nghe vắng câu hò
Hoàng hôn ngược sóng bến bờ không em.

Mình về chợ nổi nghe em

Về chợ nổi cùng anh em nhé
Miệt quê mình giọng đậm chất phù sa
Thuyền qua cầu Cái Răng
Xuồng xuôi từ Vàm Xáng
Ghe thương hồ nổi trôi tứ xứ
Tụ về đây treo tình bẹo trên cây
Vui nghe tiếng chào
Cặp má đỏ hây hây
Ngắm bình minh buổi sáng
Để nắng sớm ửng hồng duyên con gái
Hương cà phê mới sao thơm mùi đến vậy
Sóng nước bông bênh
Chòng chành cây trái
Treo một chút tình quê
Đủ sắc màu vàng xanh đỏ tím
Và tiếng rao hàng ngọt lịm
Ngân ngân phù sa
Thơm như mùi mít chín bay xa.

Về chợ nổi cùng anh em nhé
Người xa xứ mong chút gì để nhớ
Cỏ hàng nước ngày xưa tìm hoài không thấy
Chắc đã theo chồng xa lắc xa lơ
Câu hò nghe lạc lõng vu vơ
Còn ai cấm sào chờ đợi
Ly rượu Phong Điền cay lòng quá thể
Chao chát tiếng cười
Khói chiều tỏa sóng
Đâu chiếc áo bà ba lơ lửng chèo ngoi ngắn
Một màu trời mây nước mênh mông
Thương hồ in dấu một đời sông
Tìm tiếng hát thuở trai trẻ
Bài hát huê tình xót cay gừng muối mặn
Lòng thương hoài con nước đục phù sa
Sông nước chốn quê nhà.

Bài luận vũ của gió

Hình như gió biết về đây tình tự
Hôn lên làn môi chút nắng chùng chình
Biết em còn đợi bên hàng hiên cũ
Ngắm mặt trời đón từng giọt bình minh.

Hình như chiếc lá trở mình rất khẽ
Gió mang em đi về tận phương nào
Có trái tim anh bốn mùa thật trẻ
Mất nồng nàn theo tuổi tóc hư hao.

Hình như tiếng chim trên cành riu rít
Hàng cây đứng gió sao thật bình yên
Nắng chênh chao thương bóng người cuối dốc
Mênh mông nỗi buồn một chút đời riêng.

Hình như bước ai còn trên đường vắng
Bóng in vai gầy lãng đàng mùi hương
Trong giấc mơ xưa em về lạc lối
Gió đan mây thành lối cỏ mù sương.

Hình như tiếng mưa qua hàng long não
Ngọn gió vô tình thả xuống đời nghiêng
Em nhạt giùm tôi bài thơ tình đánh mất
Của một thuở nào tiếng hát lênh đênh.

Hoa sứ bến Văn Lâu

Mùa này hoa sứ nở chưa em?
Từng cánh hoa thơm xuống vai mềm
Anh thấy thảng tu về ngang Huế
Từng làn hương tỏa ngát đêm đêm.

Lại nhớ cơn mưa nguồn xứ Huế
Hàng hoa sứ cạnh Phu Văn Lâu
Trăm tư muôn thuở bên dòng nước
Sắc trắng tinh khôi thắm một màu.

Mùa này hoa sứ nở chưa em?
Đại Nội em về dấu chân quen
Thèm vạt nắng hồng môi thiếu nữ
Nét Huế trăm tư ngà bên thềm.

Đâu một thời ngựa xe vòng lộng
Đâu một thời chiếu ngựa truyền lô
Hoa vẫn đến mùa bung sắc trắng
Tò thêm sắc Huế nét mộng mơ.

Cổ kính muôn đời Huế của tôi
Huế buồn trong từng tiếng mưa rơi
Hoa sứ rụng đầy trên lối cỏ
Trắng cả con đường vết trắng soi.

Đưa em qua cầu Thị Nại

Chiều anh bước cùng em qua cầu Thị Nại
Một biển trời xanh thắm thật đắm say
Người con gái xinh tươi vùng đầm phá
Cùng chàng trai dân dã tận miền Tây.

Mùa xuân đến chim bay qua Gành Hố
Nước Hà Thanh gặp gỡ bãi sông Côn
Anh và em dù hai miền xa lắc
Ta gặp nhau như bình thủy tương phù.

Sóng mênh mông thuyền dập dềnh mặt nước
Nắng ban mai mờ ảo cả đất trời
Xuôi Côn Chim ta thăm rừng ngập mặn
Bao ân tình gửi bán đảo Phương Mai.

Cầu vượt biển bao đời trong mơ ước
Đẹp vô cùng một vùng biển quê hương
Nước mắm Gò Bồi thơm lừng hương cá nục
Thuyền ngược xuôi cửa Giã lúc hoàng hôn.

Hang Mũi Mác yến từng đàn làm tổ
Một bãi cát vàng vờn sóng biển xanh
Lỡ yêu em yêu luôn miền đất mới
Cả một trời Nhơn Hội ở lòng anh.

Màu mưa Huế

Nhớ một mùa mưa Huế đã rất xa

Em có về những ngày mưa của Huế
Mối yêu Trường Tiền áo tím trong thơ
“Chưa ướt tóc nghĩa là chưa yêu Huế”^{*}
Yêu dòng Hương mềm dải lụa đôi bờ.

Mưa níu giữ bước chân người đến Huế
Thềm lang thang đường dẹt tiếng mưa rơi
Đường đại nội kết đầy màu phượng đỏ
Tiếng hàng rong đêm trong gió chơi vơi.

Em thấy được gì trong mưa xứ Huế
Chút dịu dàng trong sóng mắt ngày mưa
Nhớ cô gái đi qua hàng long nảo
Trên gác trọ buồn thuở cuộc tình xưa^{**}.

Mưa rây hạt trên hàng cây góc phố
Buổi sáng hồng lên chợt tím lung chiều
Người ta nói Huế mưa hay động đánh
Phải lòng cô gái đẹp lại lắm chiều.

Em còn giữ bao niềm riêng của Huế
Trong màn mưa trầm mặc tiếng chuông chùa
Nghe tiếng thở của đèn đài lặng tẩm
Như mơ hồ tan biến dưới cơn mưa.

Người đã xa trong mưa dầm xứ Huế
Từng giọt mưa thành giọt nhớ giọt thương
Tuổi thanh xuân một thời em để lại
Tôi nao lòng nhớ vật áo thơm hương.

Tôi yêu Huế yêu dáng mưa của Huế
Yêu thương người để được đến gần nhau
Tiếng lá ướt rạt rào trời hun hút
Yêu câu hò qua bến Phú Văn Lâu.

Màu mưa Huế là nét riêng rất Huế
Màu thâm nâu núi Ngự cổ đô xưa
Màu thời gian phủ trên từng di tích
Gọi em về thăm lặng Huế trong mưa.

* Thơ Văn Công Toàn

** Hình ảnh Diễm trong Diễm Xưa của Trịnh Công Sơn.

Mình về thăm Bạc Liêu nghe em

Mình về thăm Bạc Liêu nghe em
Nhà vườn xanh mát rộn tiếng chim
Thoáng chút trầm tư bên tháp cổ*
Ai từng qua đó gởi niềm riêng?

Quảng trường Hùng Vương bùng sắc nắng
Đường phố thênh thang vạn sắc màu
Cờ hoa rực rỡ mùa lễ hội
Hồ Nam Nhà Mát nối liền nhau**.

Em cùng anh dạo quanh phố biển
Cái nắng trong veo đến ngọt ngào
Ông về kéo mật mùa nhãn chín
Thêm mặn mòi đồng muối trắng phau.

Phật đài Quan Âm ngự tòa sen
Mùi trầm khói tỏa ngát hương thiền
Bâng khuâng rêu phủ nhà công tử
Dâu bể muôn đời có lãng quên?

Em có ghé thăm Chùa Xiêm Cán
Cổng chào ba ngọn tháp Ăng-Co
Qua khu lưu niệm lòng xao xuyến
Tiếng đàn tài tử ngổ trong mơ.

Mình về thăm Bạc Liêu nghe em
Sóng vỗ bờ tiếng hát biển đêm
Em ơi! Xứ Bạc người không bạc
Vùng đất phương Nam nặng nghĩa tình.

* Tháp cổ Vĩnh Hưng thuộc huyện Vĩnh Lợi

** Hồ Nam, Nhà Mát: Hai khu du lịch sinh thái

Mùa sen Tháp Mười

Về Tháp Mười em ơi mùa sen nở
Hoa ngút ngàn hương tỏa ngát lòng anh
Chiếc xuồng con len trong từng bóng lá
Nghe em cười lấp lánh mặt hồ xanh.

Bàn tay nhỏ như búp sen vừa chớm
Mắt long lanh đẹp tựa giọt sương mai
Em hái sen lòng vui như nắng sớm
Có hiểu lòng anh thom chút tình này.

Còn gì hơn những món ăn dân dã
Cơm gạo huyết rồng điền điền nấu canh
Cá lóc nướng trui gói lá sen non vừa hái
Uống với rượu Phong Điền nổi tiếng quê anh.

Nào uống cho say anh Ba anh Bảy
Ta cạn cùng nhau chén rượu nghĩa tình
Bên bếp lửa má em hồng đến vậy
Chỉ sợ em cười biết anh lén trộm nhìn.

Chú Tám cười khà thằng này chơi được
Nếu chịu đất này tao sẽ mối mai
Chén rượu ân tình làm anh say khước
Chú chịu ký giao kèo tui khăn gói qua ngay.

Con gái đồng sen cũng lạnh đáo để
Tiếng hát câu hò nào kém chi ai
Trai tứ xứ nếu không đầy bản lĩnh
Làm rể quê này chưa chắc thắng được ai.

Gió thổi mon man qua cánh đồng vừa gặt
Sen mọc giữa bùn hoa vẫn ngát hương bay
Những cánh sen hồng lung linh trong nắng
Chưa nhấp rượu tình lòng anh đã như say.

Lục bát đánh rơi

Chia em lạnh nửa hồn trắng
Theo về bên ấy một lần rồi thôi
Qua sông thả tóc rơi bời
Quên câu lục bát đánh rơi tuổi vàng.

Chia hình nên bóng loanh quanh
Tình đi xa lắt biết gần mà trông?
Buồn như chiếc lá trôi không
Còn câu lục bát long đong đâu tìm.

Chia ngày một nửa còn đêm
Lặng nghe tiếng sóng vỗ êm chân người
Bỏ rơi vạt áo bên trời
Thương câu lục bát một đời em quên.

Chia lòng để ngán tình thêm
Chim bay bạt gió cuối ghềnh khỏi sương
Dấu chân người đã qua đường
Trời câu lục bát cánh chuồn biệt tăm.

Nắng Tam Kỳ

Đẹp ngần ngơ cái nắng Tam Kỳ
Nhuộm vàng phố nhỏ chút tình si
Rợp bóng con đường hoa bò cạp
Ngày xưa qua đó tuổi xuân thì.

Hoa nở lung linh màu nắng mới
Em có về trên phố nắng trưa
Ngày đi mang cả mùa hạ nhớ
Rơi đầy trong gió sắc hương xưa.

Anh trở về đây mùa hoa mới
Chiếc lá vô tình rớt trên tay
Hàng sưa soi bóng bên dòng nước
Đâu dáng em gầy hương tóc bay.

Một cội hoa vàng trong mắt nhau
Tam Kỳ màu nắng thuở chiêm bao
Áo trắng một thời em trôi mất
Qua sông Bàn Thạch sóng rung sầu.

Trăng quê người

Em đi mưa thấm ướt vai
Mùa trăng quê cũ đã phai lâu rồi
Mặt hồ lạnh bóng gương soi
Vườn khuya sỏi đá đã rời bỏ nhau.

Quê người còn nhớ hương cau
Đường về đã trắng hoa ngâu bao lần
Mùa xưa lạc mất dấu chân
Tình tôi thơ dại trầm luân một đời.

Ngày đi tắm áo ai phơi
Để bao mưa nắng ngậm ngùi ăn năn
Khúc tình tôi gói trăm năm
Gừng cay muối mặn đã tàn cuộc vui.

Còn nghe sóng bủa phận người
Ra sông nhớ suối lên đồi nhớ hoa
Nông sâu mấy nẻo giang hà
Bàn tay ai nắm trôi qua kiếp sầu.

Hình như mưa ướt ngang đầu
Em theo chiếc lá qua cầu biệt tấm
Sông dài mấy nhánh phù vân
Tóc phai đành gởi ánh trăng quê người.

Về cù lao Tân Lộc

Về Tân Lộc giữa mùa cây trĩu quả
Lễ hội miệt vườn thơm châu thổ phù sa
Chuyến dò ngang đũa anh ghé đôi bờ
Trời đất mênh mông một màu xanh ngút mắt.

Ngồi cà phê bàn chuyện cùng trời cuối đất
Nông dân nhà mình nào có kém chi ai
Lên sóng wi-fi cùng điện thoại cầm tay
Xe chạy dập dềnh có khác nào phố chợ.

Qua một thời con gái lấy chồng xa xứ
Làm dâu quê người đâu xa lắc xa lơ
Mấy năm không về nào thấy bến bờ xưa
Lòng xao xác khi mùa cây tẻ nhánh.

Nhấp chén rượu đình làng vàng sóng sánh
Thêm nồng nàn rượu mạn đến say hương
Nét trầm tư thấp thoáng mái đình cong
Hồn dầu bể trong màu rêu chấp chới.

Tiếng chim hót trên hàng sao trăm tuổi
Càng đậm tình chơn chất đất cù lao
Nét duyên ngăm mắt liếc đến lời rao
Con gái xứ này sao mạn mồi đến vậy.

Chuyện làng bè xôn xao đàn cá quẫy
Lúa trúng mùa thơm hương nhãn hương chanh
Áo bà ba làm xao xuyến lòng anh
Thương quá đổi cù lao xanh Tân Lộc.

Cù lao Tân Lộc - Thốt Nốt 2016

*Chiều ở U Minh Thượng**

Theo em về Miệt Thứ
Thơm bát ngát bông trầm
Bay trong chiều tĩnh lặng
Mặt dậy bao mùi hương.

Ven rừng nhành hoa dại
Nở lẻ loi bên đường
Lung linh làn gió biếc
Tím sắc màu tà dương.

Trèo lên chồi canh lửa
Bèo thăm hồ Hoa Mai
Vóc nước trầm đỏ ối
Chợt mát lạnh bàn tay.

Cá dớp trong trắng cỏ
Nghe chim hót gọi bầy
Em cười men rượu ngọt
Sao thấy lòng đắm say.

Chiều ở U Minh Thượng
Đàn khỉ ra đón đường
Giật mình nghe tiếng hú
Đầy trời một màu sương.

* U Minh Thượng: Vườn quốc gia U Minh Thượng thuộc xã An Minh Bắc và xã Minh Thuận huyện U Minh Thượng tỉnh Kiên Giang.

Đêm Vĩnh Thuận nghe em hát vọng cổ

Tặng cô giáo Hoàng Kim Oanh

Đêm Vĩnh Thuận nghe em hát bài vọng cổ
Mắt rung rung tìm một thuở thanh xuân
Nhớ mái trường nơi cùng trời cuối đất
Gió tạt mưa lừa sao vẫn ngập tình thương.

Đám học trò nghèo áo sờn chân đất
Đường đến trường bùn nhão bết đôi chân
Em xa xử mang tình yêu cô giáo trẻ
Ươm chồi non từng thân được xanh rừng.

Nghe em kể chuyện xưa thời đi dạy
Đất nước mình đâu chẳng phải quê hương
Muội mấy năm nơi đồng chua nước mặn
Không ngớt tiếng cười nắng xuống chiều buông.

Tùng lớp học trò như chim rời tổ
Bay muôn phương lòng vẫn nhớ nơi này
Có đưa lên ông có cô thành bà ngoại
Gặp lại em rồi vẫn ríu rít cười vui.

Năm tháng ấy không tiếc mình đánh mất
Mái trường xưa mãi thơm ngát hương trầm
Dòng sông Trẹm giữ tình em xanh mãi
Yêu cuộc đời dù qua tuổi thanh xuân.

Nghe em hát dù chưa tròn bài vọng cổ
Học trò xưa mắt đã đỏ hoe rồi
Thương cô giáo mấy mươi năm gặp lại
Nặng nghĩa tình ngọt sông nước đầy vơi.

Hạt bụi nghiêng mình...

Một lần ghé nhà lưu niệm Sơn Nam

ở Tiền Giang

Bên bờ kênh Bảo Định
Ông già Nam Bộ
Dừng bước giang hồ
Nghiêng mình nhìn dòng nước trầm tư
Lục bình trôi hoài theo năm tháng
Phiến đá ghi dấu tích bài thơ duy nhất
Người từ bên sông Tiền
Xuôi ghe về sông Hậu
Chiếc độc huyền cầm làm bạn
Mang tâm hồn nghĩa khí Lục Vân Tiên thời mở cõi
Nghe hào sảng biết bao nhiêu.

Cuối năm hoa cau rụng
Tiếng cu gáy nhớ một thời xa xứ
Chùm khế vàng thàng chạp
Mùi ngọc lan tỏa ngát hương thơm
Ao sùng nhỏ cây dừa nghiêng bóng
Căn nhà gỗ bốn bề gió lộng

Trang bản thảo trên bàn hình như còn viết dở
Mấy chữ nằm im không ai gõ
Chiếc đèn dầu hột vẹt vẫn tỏa sáng
Cái ché chậu bông viên gạch thẻ
Hình như người đang còn ở đâu đây?

Tờ lịch trên tường mọc đỏ
Ghi một ngày cho dấu bụi thời gian
Chữ nghĩa nhân ai nở phọt tình
Kỷ vật nằm yên
Châu về hợp phố
Dòng Bảo Định bốn mùa mưa nắng
Gìn giữ hồn ông già Nam Bộ
Mãi thơm ngát
Hương rừng Cà Mau
“Phong sương mấy độ qua đường phố
Hạt bụi nghiêng mình nhớ đất quê”*.

* Thơ Sơn Nam

Mắc nợ phù sa

1- Mùa lũ qua đây
Nước đổi màu
Táy máy tay chân
Tuổi thơ lặn ngụp trên đồng
Trưa trốn ngủ
“Tháng bảy nước nhảy lên bờ”
Vóc từng ngum ngọt phù sa tê lưỡi
Sóng chênh chao vạt lúa xanh rờn
Cánh cò trắng chập chờn mãi miết
Hàng đày giăng giăng
Đổ cá linh non tươi rói
Xuồng cui tròng trành tay vói
Điên điên vàng óng non tơ
Khói cơm chiều thơm lừng mẹ nấu
Canh chua lẫu mắm chuột đồng
Lũ hào phóng cá tôm
Niềm vui tràn lên ánh mắt
Em tôi.

2- Còn đâu những mùa nước nổi
Con nước son đi biên biệt
Trốn phương nào trong cánh đồng kỷ ức
Người tha hương cửa nhà trống hoác
Hoàng hôn đỏ rực
Bập bênh nổi buồn
Vết chân chim hằn chìm khóe mắt
Ngựa bàn tay ngậm nước phèn chất đắng
Lại thêm một mùa lũ cạn
Vật vờ lau sậy
Đồng nắng khô kiệt vàng ngọn đôi bờ
Sếu ơi sao không bay về
Lòng người nhớ thương xao xác
Vũ điệu thanh bình trong ráng chiều rực rỡ
Gió thốc thồm lo âu
Chợt thấy lòng mình ray rức
Mắc nợ phù sa.

Một thoáng hương trà

*Tặng anh Trịnh Hữu Hoài và anh Đỗ Phú
trong một lần ghé rừng trà Trà Sư.*

Đi bên em dưới hàng cây thốt nốt
Đường Trà Sư Tây rực rỡ nắng vàng
Hoa mùa này nở những chùm trắng muốt
Tỏa hương bay ngan ngát suốt rừng trà.

Vạt bèo tấm kết thảm nhung xanh muốt
Anh ngỡ mình lạc xứ sở thần tiên
Em gái ơi nhẹ tay chèo khua nước
Để hương rừng đọng mãi ở trong tim.

Tiếng cá quẫy ngỡ nhịp rừng đang thở
Để bông trà neo sợi tóc em thơm
“Con đường nước” trong xanh mùa nước nổi
Dòng sông bèo chọt mát lạnh tay thon.

Phút tĩnh lặng nhìn hoàng hôn đỏ xuống
Một màu chiều đợi giây phút bình yên
Vạt rừng vắng còn bay về rợp bóng
Phải nơi này thánh địa các loài chim?

Người ta nói đất lành chim về đậu
Trà Sư xanh ngan ngát cõi biên thù
Em đến một lần tình anh để lại
Cho hương trầm vương vấn bước người đi.

22/03/2017

* Rừng trầm Trà Sư: khu du lịch sinh thái nổi tiếng
thuộc xã Văn Giáo, huyện Tịnh Biên tỉnh An Giang.

*Mưa trên đỉnh Thiên Cẩm Sơn**

Đỉnh trời ôm mây đầu núi
Hồ gương lấp lánh mặt người
Lung linh mấy tầng bảo tháp
Nhịp cầu uốn lượn đỏ tươi.

Bạt ngàn non xanh nước biếc
Trải dài muôn dặm Thất Sơn
Hồn nhiên vô ưu đáng Phật
Nhỏn nhơ đàn cá phóng sinh.

Bâng khuâng tìm trong bóng núi
Hải tiên đầu chốn hồng trần
Lũng sâu muôn đời cô độc
Điện vàng trầm mặc gió sương.

Ai vẽ chân dung mưa núi
Bỗng dung rào rạt vô chừng
Nước reo tràn như thác đổ
Kính chùa chưa dứt hồi chuông.

Vồ cao phủ đầy sương trắng
Mông lung một cõi biên thù
Ta đứng giữa trời u tịch
Đường về thăm thăm trăng soi.

* Thiên Cẩm Sơn: còn có tên là Núi Cẩm, thuộc xã An Hảo huyện Tịnh Biên tỉnh An Giang là ngọn núi cao và hùng vĩ nhất của vùng Thất Sơn.

Nhành mai trắng trên lăng Mạc Cửu

Bước chân phiêu bạt ngày về
Ngày qua lăng cũ bốn bề quanh hiu
Rừng cây đã nhuộm màu chiều
Lá phai thềm đá bao điều tang thương.

Mấy mươi năm dấu đã mòn
Đâu nhánh mai trắng biết còn trên lăng
Nắng thời gian - bụi trắng trầm
Hương thơm lay động quần quanh chân người.

Mùa sen tàn rụng lâu rồi
Hồi chuông cổ tự lặng trôi vô thường
Cảnh khô gòn rụng ven đường
Mây vờn khói tỏa Bình San* mịt mờ.

Người xa vạn dặm bao giờ
Cheo leo đá dựng rêu hồ hững hờ
Gió rì rào thổi loanh quanh
Đâu hay thế sự bao lần bể dâu.

Đếm từng con dốc thấp cao
Nghe từng hạt bụi rơi vào biển khơi
Chiều buông sắc tím bên trời
Cảnh mai trắng mộng thương đời đa đoan.

* Bình San: ngọn núi ở Hà Tiên, nơi có lăng Mạc Cửu
và Phù Dung Cổ Tự

Tháng mười hoa cúc

Gởi chút nắng cho tháng mười hoa cúc
Thương mùa thu vàng sắc áo mây trời
Tình ngày mưa thật hồn nhiên chân sáo
Thuở yêu người áo lụa thật tình khôi.

Môi khẽ chạm chất men tình say đắm
Má em hồng giòn như trái táo thơm
Để anh ước một lần được ném thư
Thật ngọt ngào trong giọt rượu say hương?

Gởi chút gió cho mùa thu ướt áo
Em tan trường hồn dỗi bước chân hoang
Thương ánh mắt long lanh trời rợp nắng
Lá si tình thôi đừng bước lang thang.

Tình ngày đó buông chùng bao sợi nhớ
Cho môi hồng còn giữ nét kiều sa
Ai trả lại tuổi mười lăm mười sáu
Anh trốn tìm tình cũ mãi chưa xa.

Gởi chút hương trôi theo mùa lặn lắt
Bài hát xưa cuốn bụi đỏ muôn trùng
Anh thấp nển mong tình thành chớp lửa
Treo nổi sầu trên sóng nước mệnh mông.

Em dừng tiếc mùa thu dài tóc ngắn
Để tình buồn rơi rụng suốt trăm năm
Gởi lại nhau một tháng mười hoa cúc
Chẳng tàn phai theo cánh nhớ mùa sang.

5-10-2016

Về Đất Mũi

Về đây
Cuối đất cùng trời
Nghe rừng đước mặn hát lời phù sa
Rạt rào ngọn sóng khơi xa
Nhìn triều Cái Lớn chan hòa biển khơi.

Anh về
Sông Đốc Đàm Dơi
Thương em nhớ mãi những lời tình ca
Hương trầm theo gió biển xa
Tóc em thơm ngát mùa hoa tự tình.

Về đây
Đón ánh bình minh
Xem rừng lán biển hời sinh bạt ngàn
Mặn mòi con gái Năm Căn
Rượu cay Đất Mũi còn nồng tình anh.

Anh về
Cái Nước Viên An
Rừng rưng cột mốc biên cương cuối trời
Nhìn thuyền rẽ sóng ra khơi
Nắng lên còn đọng tiếng cười của em.

25/03/2017

Đưa em về Cổ Mã

Theo em về Cổ Mã*
Cung đường đẹp trong mơ
Đèo quanh co hiểm trở
Núi cao sóng vỗ bờ.

Tím mùa hoa muống biển
Rạt rào dưới chân em
Biển xanh và cát trắng
Tình theo nước triều lên.

Gió reo hàng phi lao
Vuốt ve tà áo mỏng
Dây Trường Sơn thấm màu
Đổ dài theo chân sóng.

Cùng em về Cổ Mã
Nghe sóng chờ trăng lên
Nhìn hải đăng lấp lánh
Thấp sáng trời biển đêm.

Bình minh trên Đại Lãnh
Đón tia nắng đầu tiên
Bình yên và hạnh phúc
Tình anh dành cho em.

Đại Lãnh, tháng 7-2017

* Đèo Cổ Mã: nằm trên quốc lộ 1A, thuộc huyện Vạn Ninh tỉnh Khánh Hòa. Nơi đây có mũi Đại Lãnh đón ánh bình minh đầu tiên của Việt Nam.

Đứng trước vịnh Vân Phong

Theo em về với biển
Dưới chân đèo Cổ Mã
Ta đưa nhau về đầm Môn Vạn Giã
Cung đường biển đẹp tựa màu tranh
Anh đi qua bao đời cát mênh mông
Trắng mịn màng nóng rát dưới bàn chân
Khi anh đứng trước biển
Lặng nghe con gió thổi qua rừng phi lao
Trong tiếng sóng rì rào
Chạy ngút ngàn tầm mắt
Bờ cát trắng trải theo Sơn Đùng, Dốc Lết
Hòn Bịp, Hòn Ông, Mũi Đồi, Hòn Đỏ
Như cánh chim trải dài trên lưng biển bao la
Đẹp một góc trời những hòn đảo khơi xa
Rặng san hô lấp lánh
Đủ sắc màu
Lộng lẫy

Ước gì em là mây
Gió theo anh đưa em qua bao miền biển lạ
Trong ngàn trùng xa thẳm
Hàng dừa lao xao cất lên tiếng hát
Bay trên cánh đồng cỏ lau mịn màng bát ngát
Phải em là nàng công chúa ngủ say trên sóng
Nét diễm kiều long lanh màu ngọc sáng
Đợi chờ anh đánh thức cuộc hẹn trăm năm?
Một màu biển xanh
Nguyên khai hy vọng.

*Vịnh Vân Phong: là một vịnh biển nằm giữa hai huyện Vạn Ninh và Ninh Hòa thuộc tỉnh Khánh Hòa, nơi du lịch nổi tiếng với nhiều hòn đảo và bãi tắm đẹp.

Một ngày ở Vạn Giã

Em ở xa có nhớ để quay về
Đêm nghe tiếng ầm ào trên ghềnh đá
Anh khách lạ một lần qua Vạn Giã
Đứng riêng mình trước cảnh biển bao la.

Ánh đèn khuya thuyền vỗ sóng khơi xa
Chờ mỗi sáng hùng đông về cảng cá
Tiếng cười nói râm ran sao thương đến lạ
Đầm Môn, Bãi Giếng, Xuân Tự, Hiền Lương

Bát ngát xanh đồi núi xứ trầm hương
Mùi Diệp Sơn dài ửng vàng tia nắng
Thật lạ lòng đường nối đường cát trắng
Đâu dấu chân em một thuở đi về?

Chùa Linh Sơn trầm mặc chốn sơn khê
Lòng chợt thấy sao bình yên đến thế
Vạn Giã có gì vui sao em không kể
Để anh loanh quanh cố mãi đi tìm.

Một tiếng cười hay ánh mắt con tim
Ly cà phê cóc ven đường cũng nghe ngọt lịm
Đêm Vạn Giã gió chợt lùa qua biển
Anh nghe hơi thở em rất đổi thơm nồng.

Vạn Giã, 1/7/2017

* Vạn Giã: thị trấn sầm uất của huyện Vạn Ninh
tỉnh Khánh Hòa

*Tinh ca Yang Bay**

1- Oï Yang Bay Yang Bay
Thác trời ngàn năm buông mình
giữa núi rừng hùng vĩ
Chảy tràn một huyền thoại tình yêu
không bao giờ ngơi nghỉ
Thung lũng xanh, đồi núi xanh chập chùng
mù sương
Gập ghềnh đá dựng ngược đường
Để anh đi tìm em giữa mênh mông đại ngàn
tiếp nối
Qua bao mùa lễ hội mừng lúa mới
Trong tiếng cồng chiêng rộn rã
Trong tiếng sáo đinh-tút tỏ tình của chàng trai
Raglai tìm bạn
Giàng đã tặng em làn tóc mây mượt như dòng suối
Đôi mắt to tròn thao thức đợi anh
Suối Ho Cho luôn suối ấm bầu ngực thanh tân
Suối ấm bếp lửa hồng nồng nàn chần gối
Nhịp cầu treo lắc lư theo bước chân sơn nữ
Lòng lâng lâng như đi giữa rừng đào
mùa xuân hoa nở
Bên những con ngựa trắng bình yên gặm cỏ.

2- Oi Yang Bay Yang Bay
Em như ánh mặt trời
Trên cánh đồng Hoa Tiên vừa nở
Những đóa hương dương vàng tươi sắc nhỏ
Em như loài chim rừng hồn nhiên
Hót vang gọi bình minh thức giấc
Đỉnh Gia Kang** dù chia hai dòng thương nhớ
Dòng nào cũng mang tình yêu anh
Để anh đi tìm em
Bằng tiếng thác Yang Bay ngàn đời dội vào khe đá
Bằng tiếng đàn Tô-rung rung lên
 làm bao con tim thổn thức
Bằng tiếng đàn Cha-pi, tiếng sáo Tà-cung
 hòa quện không rời
Bằng thanh âm đàn đá hòa vào đất trời
Mong tìm gặp nhau dưới cây Mộc Thần linh hiển
Cùng tung dây nguyện ước hóa sợi tơ hồng
Cho tình yêu suốt đời vĩnh cửu.

Nha Trang, tháng 7/2017

* Yang Bay: Tiếng Raglai nghĩa là Thác Trời, Yang Bay được đặt tên cho khu du lịch sinh thái thuộc xã Khánh Phú huyện Khánh Vĩnh tỉnh Khánh Hòa.

*** Gia Kang: đỉnh núi bắt nguồn thác Yang Bay hùng vĩ.

Quê nhà

Nhắc về một dòng sông
Đêm thường mơ thấy sóng
Chiều buông làn khói mỏng
Vỗ về suốt đời tôi.

Quê nhà của tôi ơi
Mẹ hóa thành mây trắng
Mộ cha vàng hoa nắng
Quạnh hiu một góc trời.

Quê nhà của tôi ơi
Ngày xuân em giặt áo
Tóc còn thơm hương táo
Trắng sáng cả tình tôi.

Quê nhà của tôi ơi
Nhớ câu hò Bình Thủy
Neo chân cầu cũ kỹ
Miệt chợ nổi Cái Răng.

Thương điệu lý đồng bằng
Quê nhà nghe xa quá
Tôi về thành khách lạ
Nước một dòng đã xuôi.

Vu vơ ngày xuân

Ta về nhặt sợi tóc phai
Chiều xuân hoa rụng trên vai bao giờ
Nhớ người thuở ấy ngẩn ngơ
Đôi bờ lau trắng biết chờ ai đây.

Ta về nhặt tuổi thơ bay
Ngã ba đường rớt vòng tay một người
Nỗi buồn trong vắt hiếm hoi
Thấp lên ngọn lửa hồng khơi muộn màng.

Ta về nhặt lá ăn năn
Sớm mai người gởi mùa sang mất rồi
Nghe màu nắng vỡ trên tay
Áo che nào hết một ngày lạnh môi.

Ta về nhặt lấy tiếng cười
Nghe trong vị đắng mấy lời ca dao
Lăn tròn ngọn gió triều đau
Trốn sau một nửa trăng sầu ngày xuân.

Người đi về phía biển

Em có nghe gì không
Lời thầm thì của biển
Sóng khắc vào đá lời tình không chung thủy
Bao đời nay vẫn thế
Đêm nguyệt thực rực đỏ màu máu
Biển lao xao lời mặn đắng
Chút dịu dàng sót lại
Cuộc giao hoan giữa trời và đất
Anh muốn dành tặng em
Mùi tên thần tình yêu bắt huyệt.

Giữa muôn trùng sâu thẳm
Ngọn đèn biển chớp chờ nháy nháy, nhấp nháy
Không giây phút bình yên
Cho anh nghe được lời tỏ tình của sóng
Nên hạnh phúc chợt đến chợt đi.

Trôi như cánh buồm xa khuất
Mơ hồ tiếng hát mỹ nhân ngư
Muốn đổi kiếp làm người
Tìm hoàng tử lòng mình trong cô đơn
tuyệt vọng
Dù biết muôn đời trầm luân bất hạnh.

Liềm trăng nằm sóng soãi trên ngực em
Khóa lời tình nồng nàn ấm áp
Vuốt ve dưới ánh lân tinh ma quái
Tóc thả trôi bèo bồng
Trong lời ru ngọt ngào của sóng
Anh muốn ôm em vào lòng
Quay cuồng trong bão tố
Chờ tia sáng đầu tiên của một ngày mới
Để được nghe khúc tình ca
Ngọt ngào của biển.

Sớm mai

Đêm tàn
Ngồi đợi sớm mai
Thong dong điệu thướt
Trên tay lụi dần
Chân tường
Bóng đỏ khói loang
Ly cà phê
Nhỏ
Giọt tràn xuống ly.

Hương yêu
còn lại chút gì
Ngoài hiên trắng hiện
Người đi xa người
Tôi ngồi
Cô độc mình tôi
Thì ra
Mới biết
Chơi với nỗi sầu.

Chiều chẵn
Buồm trắng qua cầu
Mặt hồ tĩnh lặng
Một màu khói sương
Em xưa
Nhẹ gót thiên đường
Tình tôi chợt thức ven đường ai hay.

19/4/2017

Viết bên bờ sông Vàm Cỏ

Anh lại về bên dòng Vàm Cỏ
Nghe âm vang mái chèo khua sóng vỗ
Nước nghiêng soi từng mảng mây trời
Khóm lục bình biêng biếc rủ nhau trôi
Kết thành dải lụa mềm xanh muốt
Đàn cò trắng lặng lẽ
Chờ công nắng qua sông
Sương giăng mờ mây xám
Chảy về đâu mưa nắng thuở ban đầu
Thuyền ai tìm bến đỗ
Dưới cơn mưa giữa mùa
Chạm vào lòng dâu bể.

Anh lại về bên dòng Vàm Cỏ
Hoàng hôn buồn nắng cuối chân trời
Dạt dào tiếng sóng
Bìm bịp kêu
Neo thời gian dừng lại
Gọi con nước vui đầy
Hòa vào lòng cầu hò lơ lửng
Mênh mông nỗi buồn
Hạt phù sa chở nặng
Tình yêu anh dành cho em
Bốn mùa lấp lánh
Dòng sông của tháng năm huyền thoại
Thăng trầm hợp tan.

21/4/2017

*Chiều Mỹ Sơn**

Chiều Mỹ Sơn nghe khúc hát Apsara
Vũ điệu thiên thần tạc vào tượng đá
Hồn Chiêm nữ ngàn năm lung linh quá
Theo người về trên từng mảnh áo hoa.

Bàn tay em thon thả thịt da ngà
Tôi bỗng lạc giữa mê cung cổ tích
Núi mù sương chiều thung sâu cô tịch
Tường rêu buồn soi bóng dáng giai nhân.

Sương mênh mông phủ đồi núi bạt ngàn
Lòng tháp cổ Chiêm nương về ngang đó
Nghe hơi thở lạnh từng viên đá cổ
Tiếng ngựa xe sênh phách suốt ngàn năm.

Tôi là ai đi nhật bóng thời gian
Nét điêu tàn ngủ vùi trong kiếp đá
Đêm trầm mặc ru trên từng phiến lá
Trống baranung reo ánh lửa bập bùng.

Em là người giữ mãi linh hồn Chăm
Bầu ngực nở chân thon tình Chiêm nữ
Điều bí ẩn muôn đời thành bất tử
Nung nấu ngàn đời vũ điệu Apsara.

Chiều Mỹ Sơn, 16/11/2017

* Thánh địa Mỹ Sơn: thuộc xã Duy Quý,
huyện Duy Xuyên tỉnh Quảng Nam.

Đêm chia tay Hà Nội

Đêm trên ga Hàng Cỏ
Tôi đứng nán lại cho riêng mình
Nhìn những ánh đèn màu nhấp nháy rực rỡ
bên kia đường

Xe cộ vẫn ồn ào qua lại
Nghe tiếng loa báo tín hiệu tàu sắp rời ga
Gió lùa qua kẽ tóc vội vàng
Bất chợt thấy đêm Hà Nội lung linh vô cùng.

Người lại sắp đi xa
Đem theo mùa thu Hà Nội về đất phương Nam
Nơi có nắng vàng bốn mùa ngọt lịm
Để nhớ chút mù sương lãng đãng
Ngồi áp bát chè lá vối nóng hơi hổi lên má, lên môi
Bên bờ hồ thấp thoáng Tháp rùa in bóng
Mơ màng nhớ chuyện trả guom.

Người lại sắp đi xa
Đem theo mùa thu Hà Nội một chút gió heo may

Trên từng cây bàng bắt đầu thay lá
Để nhớ hương sen Tây Hồ trong từng
bánh cốm
Trôi theo gánh hàng rong người dân quê lam lũ
Màu xanh, đỏ, vàng của cam, hồng, ổi
Thơm lừng từng chùm nhãn Hưng Yên.

Người lại sắp đi xa
Đem theo mùa thu Hà Nội
trên từng mái ngói rêu phong
Để nhớ những ngày loanh quanh
qua từng phố cổ
Hàng Bài, Hàng Thiếc, Hàng Quạt, Hàng Than
Những con phố đi chưa mỗi chân đã hết
Bao ngõ nhỏ bày sấu dầm, chè hoa cau, me ngọt
Háo hức một thời thơ trẻ.

Tàu trôi qua sông Hồng
Để lại sau lưng tiếng sóng căng tràn hơi thở
Hà Nội nào chỉ của riêng ai
Để tôi dành tặng riêng mình
Cho tôi được một lần
Gửi nhớ vào đêm Hà Nội mùa thu.

Giáng sinh

Một ngày trước giáng sinh
Con sẽ nấu từ đầu bay đến
Đậu trên nóc thánh đường ngói xám
Bay từ khung cửa sổ này sang
khung cửa sổ khác
Nghiêng tai ngơ ngác
Tiếng đồng ca vang lên trong nhà nguyện
Chợt thấy lẻ loi trước không khí rộn ràng
Chuẩn bị cho ngày lễ lớn
Chẳng có con sẻ nào làm bạn đồng hành
cùng nó
Trước khi bay về phương trời xa lắc.

Tôi ngang ngời nhà thờ cũ
Bao năm không còn nhớ nữa
Thời gian không đợi chờ ai
Giống như một kẻ tội đồ
Muốn rời bỏ quá khứ một thời lầm lỗi
Trầm tư nghe tiếng chuông ngân sau giờ
thánh lễ
Ngọn tháp nghiêng khi màn đêm buông xuống
Trời lấp lánh sao
Hang đá dựng lên từ lúc nào
Trên nền đất cũ
Gió thổi qua hàng cây xanh trong chiếc sân rộng
Đâu đó tiếng nhạc giảng sinh mơ hồ trôi lên
Giữa những con chiên mặc áo trắng
Tôi chợt nhận ra em
Nàng thiếu nữ
Của nhiều năm về trước
Đẹp tựa thiên thần
Trong một ngày trước giảng sinh.

Đi tìm mùa đông Hà Nội

Tìm em mùa đông Hà Nội
Thèm nghe tàu điện leng keng
Ấp lên môi người thiếu nữ
Thơm hoài hương cốm lá sen.

Cầu Ròng* đắm mình trong sương
Tháng mười sông Hồng lộng gió
Tàu đi mang bao nhớ thương
Run run rét tràn phố cổ.

Một mình tìm trong giấc mơ
Chờ non ẩn mình dưới cỏ
Sao mai lẳng đàng mặt hồ
Lao xao rơi từng lá đỏ.

Giấu tình trên từng góc phố
Giấu lòng trong tóc em thơ
Tiếng dương cầm trôi lặng lẽ
Mùa đông đến tự bao giờ?

Khăn quàng giữ thơm hơi thở
Em ở nơi nào sáng nay
Qua những ngày đông đứng gió
Rượu nồng đọng chút men say.

Tìm em giữa đông Hà Nội
Sóng xô con nước xao lòng
Hương tình suốt mùa lay động
Ủ sao ấm mãi tình anh?

* Cầu Rồng: Cầu Long Biên bắc qua sông Hồng

Mưa về trên Phá Tam Giang

Mưa lại về trên phá Tam Giang
Tiếng mưa nghe rạt rào sóng vỗ
Mưa đem anh về trong thương nhớ
Đò em còn trôi dạt nơi nao.

Sông Ô Lâu ngược nước về đâu
Núi xa thăm chim trời chợt mới
Tóc em ướt lưng chiều gió thổi
Mưa hoàng hôn anh bỗng nao lòng.

Thềm ngòi thuyền uống rượu dưới trăng
Bên em nghe giọng hò xứ Huế
Câu mái đẩy ngọt ngào đến thế
Gỗ mạn thuyền say điệu nam ai.

Sóng dát vàng lác bước thiên thai
Ly rượu làng Chuồn thơm say khuất
Màu sương khói giăng đầy bến nước
Chợt cuồng cuồng nhịp thở thời gian.

Mưa lại về trên phá Tam Giang
Đâu con đò cắm sào đứng đợi
Ánh mắt em một đời mê mải
Chiều không mây thả tím dòng Hương.

26/11/2017

Gỗ của mùa thu Hà Nội

Tìm trong màu mắt em trong
Hương sen Tây Hồ thơm ngát
Tiếng sâm cầm trong sương sớm
Mênh mông bờ bãi sông Hồng.

Qua cầu Long Biên thép gỉ
Thấy một Hà Nội trầm tư
Theo em dịu dàng xuống phố
Mơ gì trên những cửa ô?

Tìm trong Hà Nội nồng thơm
Sắc hoa Ngọc Hà xưa cũ
Ai gánh mùa thu qua đó
Ngậm ngùi lắng miếu ngàn năm.

Tiếng chuông buồn chiều lặng lẽ
Se lòng cỏ biếc chân đề
Khẽ chạm vào từng vân đá
Nghe hồn thiên cổ quay về.

Vàng tươi trên từng tán lá
Nắng dịu dàng theo gót em
Mùa thu khẽ khàng tha thiết
Long lanh bóng nước Hồ Gươm.

Gõ cửa mùa thu Hà Nội
Chút tình sương khói mong manh
Mùi cốm vòng trong se lạnh
Nghiêng lòng Hà Nội vào đêm.

8/11/2017

*Người đàn bà
trong cơn mê chiều*
Tặng chị TV

Người đàn bà
Ngồi lặng im trong căn nhà màu tím
Ngăn nắp đến từng góc ngách
Lộ hoa hồng trên bàn vừa được thay mới
Không gian xung quanh yên ả
Sống tồn tại một cách mơ hồ
Nắng vàng rộm ngoài sân
Len lỏi qua từng kẽ lá
Phả nỗi nhớ một cách nhẹ nhàng
Lên từng trang thơ viết dở
Gương mặt hiếm hoi nụ cười.

Người đàn bà
Ngồi đợi thời gian đi qua mái tóc
Ông phu vườn vừa tô xong hàng gạch cuối
Nơi trồng xuống hàng cây to vừa vạt ngọn
Mưa thoáng bay trong ánh mắt nâu buồn

Dõi theo cánh chim xa khuất
Trong cơn mê chiều
Hạnh phúc nào đợi chờ ai
Cuộc đời như tấm gương hai mặt
Cách một mặt hồ là hai thế giới khác nhau
Trong cùng khoảng khắc.

Người đàn bà
Sẽ còn ngồi khi hàng cây đã lên xanh
Bóng mát trùm lên khu vườn bé nhỏ
Chim chóc lại tìm về
Kết tình xây tổ
Râm ran tiếng hót đầu ngày
Người đàn bà mơ màng bên cửa sổ
Chờ một người
Có lẽ không bao giờ về nữa
Hoa tím hàng rào đã bắt đầu nở
Trái tim người lại đau đáu một niềm đau.

Thơ viết trên đường cao tốc

Đêm chợ Đêm chỉ còn nghe tiếng gió
Gió rì rào đeo đuổi suốt đời ta
Cuộc hành trình qua bao lần đơn độc
Lòng còn vương sợi khói trắng quê nhà.

Đêm thao thức cùng ta thêm chút nữa
Cột đèn vàng mờ ảo suốt cung đường
Nhu chia sớt cùng ta - người vô định
Đi một đời cũng chỉ thấy mù sương.

Ta trở lại dòng sông mùa nước nổi
Đục phù sa nhớ những chuyến phà đêm
Đã lâu lắm không còn người đưa tiễn
Nên đôi bờ sông Hậu chở buồn thêm.

Em có giữ tình yêu thời tuổi trẻ
Thuở hoa niên thương mãi cánh dầu bay
Ta xa xứ xin làm người có lỗi
Dẫu ăn năn nào nín được bờ vai.

Đêm sắp tàn nán lòng cùng ta nhé
Để ngày mai nắng sớm lại ulla về
Ta mê mãi tìm trong mùa xưa cũ
Có một người còn nặng chút tình quê.

26/9/2017

Thương màu áo lụa Hà Đông

Nắng Sài Gòn anh đi mà chợt mát

Bởi vì em mặc áo lụa Hà Đông

(Nguyên Sa)

Về ngang phố lụa trưa nay
Hà Đông - tìm áo em bay ngang trời
Nắng lên hồng mắt môi người
Dáng xưa lạc dấu lại bồi hồi thương.

Em - màu lụa trắng chiều sương
Theo tôi năm tháng bụi đường đã xa
Tìm nhau - cuối nẻo trắng tà
Tầng cao che khuất mùa hoa cúc vàng.

Về đâu áo lụa Hà Đông
Tình sương khói cuốn qua sông không đành
Nhớ người tóc thở còn xanh
Câu thơ ngày cũ bỗng thành thiên thu.

Hà Đông, tháng 11/2017

Về Kinh Bắc uống rượu nhớ Hoàng Cầm

Chiều Bút Tháp nghe câu hò Quan họ
Chợt ngậm ngùi màu tóc điểm hoàng hôn
Đền Kinh Dương Vương soi nghiêng bóng nước
Chim trầm tư vang lời vọng cổ nhân.

Nhìn sông Đuống lưng lơ trôi vô định
Bãi phù sa xanh ruộng mía ngàn dâu
Lịch sử một thời thanh gươm treo cổ
Đọc câu thơ lòng ứa lệ ghen ngào.

Về Kinh Bắc một màu mây xám đục
Đâu thấy chuồn chuồn trốn nắng qua sông
Tranh Đông Hồ trăm năm còn tươi rói
Lá chiêm bao che nếp áo lụa sông.

Ai uống rượu ngồi bên bờ sông Đuống
Cạn cùng ta cho vui bớt nỗi buồn
Váy Đình Bảng không còn nghe ai kể
Đêm chập chờn còn in bóng “Kiều Loan”*

Bắc Ninh, tháng 11/2017

*Kiều Loan: tên một vở kịch thơ của Hoàng Cầm

Về ngang Phá Tam Giang

Về qua phá Tam Giang
Mạn thuyền nghe sóng vỗ
Nước bốn bề mênh mang
Hàng cọc tre nghiêng ngửa.

Ô Lâu nước vẫn chảy
Em lại ngược dòng Hương
Mái chèo khua sóng nước
Có chờ anh theo cùng?

Thuyền xuôi về Vinh An
Mây trời buông xuống thấp
Em ơi nắng rất vàng
Đụn cát dài xa tấp.

Mây tím giăng đầy trời
Thuyền ai còn buông lưới
Chim cuối trời lẻ loi
Hoàng hôn rơi hấp hối.

Xe qua cầu Diên Trường
Nhớ ai mà gió thổi
Mưa suốt một cung đường
Chắc làm em bối rối.

Rượu làng Chuồn vẫn thơm
Có ấp môi em ngọt
Nhiều năm mãi chưa quên
Sắt se từng sợi tóc.

Em đừng qua rú Chá*
Hỏi chim bay về đâu
Khi chiều tà hoang vắng
Giữa biển trời bể dâu.

Anh về Phá Tam Giang
Mưa bay từng hạt nhỏ
Chia ba dòng đục trong**
Trong tột cùng thương nhớ.

* rú Chá: rừng ngập mặn đặc hữu của phá Tam Giang

** ba dòng: phá Tam Giang là nơi nước ba sông Ô Lâu, sông Bồ và sông Hương hợp lại trước khi theo cửa Định An đổ ra biển.

*Cuối năm
trên thủy điện Hòa Bình*

Sông Đà ngày cuối năm
Ngọn gió mùa đông
Vừa thổi qua cánh rừng trước mặt
Tôi đứng trên đập tràn nối dài
Hai bên núi cao sừng sững màu mây
Nơi từng là công trình ngày đêm ồn ào tiếng máy
Mấy ngàn ngày không ngơi nghỉ
Để nước hồ mệnh mỏng lấp lánh màu ngọc bích
Mang dòng điện đi xa.

Tôi chợt nghe tiếng đàn Balalaica diu dặt đầu dây*
Của cô gái Nga trên công trường thủy điện
năm xưa

Còn bông bành trôi qua núi đồi
Nhu đồi cánh thiên nga
Đem tiếng hát rộn ràng
Tạc vào vách đá
Sức sống tuổi hai mươi
Mang hoài bão đi cùng năm tháng.
Dòng điện từ lâu
Đã chảy về phương Nam xa tít

Thấp sáng
Từ cao nguyên hiểm trở tới biển đảo xa xôi
Và biết bao vùng quê nghèo khó
Những công trình mới lại mọc lên
Mang theo bao ước mơ cháy bỏng
Mang theo bao tình yêu của người thợ điện
ngày nào

Tôi tự hỏi một trăm năm sau
Tại nhà truyền thống công trình thủy điện
Ai là người đầu tiên được nhìn thấy
Bức thông điệp gửi cho thế hệ mai sau**
Của những người công nhân sông Đà
Gửi ước nguyện của mình
vào trong những dòng chữ ấy

Được mở ra
Khi càn đào nhà ai
Bắt đầu nhú lên chồi hoa xanh biếc.

Sông Đà, tháng 11/2017

* Mượn ý bài thơ Tiếng đàn Balalaica trên sông Đà của Quang Huy

** Trong khối bê tông hình chóp cụt đặt tại sân nhà truyền thống, nơi lưu giữ bức thư gửi cho thế hệ mai sau của những người xây dựng Thủy điện Hòa Bình sẽ được mở ra vào ngày 1-1-2100.

Lên Tây Bắc

Mai Châu mùa em thơm nếp xôi

(Tây Tiến-Quang Dũng)

Đường lên Tây Bắc đèo thăm thẳm
Qua Lương Sơn xanh biếc núi rừng
Leo Dốc Cùn triền cao vực hiểm
Đèo Thung Khe mấy chặng mù sương.

Em thấy gì trên đồi đá trắng
Thơm mùi ngô nướng quán ven đường
Phong lan ngóng núi không buồn nở
Mai xuôi theo người nổi nhớ thương?

Chân đồi ai đốt chiều lên khói
Bản Lác thơm lòng cơm nếp xôi
Mê gái Thái múa xòe đêm hội
Bếp lửa hồng đỏ rực mùa vui.

Áo thổ cảm còn tươi nét chỉ
Cam Cao Phong đẹp ửng da người
Em có mơ cùng ta leo dốc
Lên hang Chiều ngắm vật mây trôi?

Núi giảng màn trời trong sương sớm
Đàn bò về theo tiếng mõ khua
Mai xuống phố thương mây cùng xuôi
Nhớ một người cùng ánh trăng xưa.

Mai Châu, tháng 11/2017

Ở Huế

Một ngày ở Huế đi không hết
Cơn lũ vừa qua bão chợt về
Câu ngói Thanh Toàn mưa chẳng ngớt
Đôi bờ sóng cuộn vỗ chân đê.

Về qua Quốc Học qua Đồng Khánh
Nhớ áo dài xưa tím qua cầu
Mấy nhịp Tràng Tiền soi bóng nước
Nghiêng bờ vai nhỏ ướt mưa ngâu.

Chợ Đông Ba nhìn sang Gia Hội
Hàng cau Vỹ Dạ biết tìm đâu
Thời gian nhấn chìm bao phé tích
Lãng tảo đền đài lấm biển dâu.

Ai ngược dòng Hương lên Hòn Chén
Huyền Không Sơn Thượng tiếng chuông sầu
Em có theo anh về Đại Nội
Tìm hương hoa sứ bến Văn Lâu?

Ở Huế một ngày đi không hết
Chút tình gởi lại phá Tam Giang
Chén rượu chiều nay say chênh choáng
Hoàng hôn còn rải bụi lên sông.

Huế, tháng 11/2017

Tìm nhau mùa hoa cải

*Những ngày đầu đông,
mùa hoa cải ngoại thành Hà Nội
lại bắt đầu khoe một màu vàng rực rỡ.*

Tôi tìm em giữa mùa hoa cải nở
Ngõ ngàng thôi - chia cái rét đầu đông
Màu vàng rộm rực bờ đê sông Đuống
Chạy dài theo dốc Phù Đồng, Gia Lâm.

Bay ngơ ngác đàn bướm ong tìm mật
Cũng như em tôi tìm suốt mùa hoa
Mùi thơm ngái loang trong chiều hoang vắng
Tiếng cười ai bay mất tận trời xa.

Khăn choàng ấm uơm một trời mộng mị
Tuổi thanh xuân em gọi lại đâu rồi
Tôi lang thang tìm trong mùa hoa cũ
Một bờ vai thương mãi một làn môi.

Mùa hoa cải buổi đầu đông sương lạnh
Lại ùa về trong nỗi nhớ mong manh
Ai tìm ai tháng năm dài lau lách
Chút yên bình một Hà Nội của anh.

7/12/2017

Về trong sương sớm Mai Châu

Đường lên sương sớm Mai Châu
Đèo cao Tây Bắc hoa lau trắng rừng
Suối len lỏi xuống đồi thung
Em ngồi dệt vải thoát từng tay đan.

Luồn go bắt sợi chỉ vàng
Tươi màu thổ cẩm chéo khăn dịu dàng
Má hồng đượm bếp lửa than
Khói nhà ai tỏa mênh mang chân đồi.

Vách cao sương phủ đỉnh trời
Hang Chiều em ngóng mây trôi cuối ngàn
Góc sàn chia chén rượu cần
Thơm mùi ngô nướng cơm lam măng nguồn.

Gà đồi cá suối nếp nương
Rau rừng lợn mán lửa rơm ấm nồng
Mời con gái Thái tươi hồng
Mai về xuôi vẫn bình bồng mắt em.

Mai Châu, tháng 11/2017

Con mắt Phú Yên

Có phải em con gái Tuy Hòa
Neo tình tôi sau mấy ngõ hoa
Để hương nắng sớm tràn lên tóc
Dừng bước giang hồ bụi đường xa.

Theo dấu chân em bước qua cầu
Đà Rằng mấy nhịp gỏi về đâu?
Hay tình theo nước xuôi Đà Diễn
Núi Nhạn ngàn năm đứng dải dầu.

Hùng Vương ánh điện đèn giăng sáng
Sông Chùa in đáy nước đêm thơ
Em về ngang đó soi bến nước
Con mắt Phú Yên có đợi chờ.

Đụn rơm vàng óng trước nhà ai
Thấy mắt em vui phía Chóp Chài
Đàn bò gặm cỏ qua sông cạn
Bóng đổ dài theo những nương khoai.

Triền dốc mùa này lau trắng rợp
Vàng hoa muống nở rộ sông Ba
Hình như tháng tám mây trong lấm
Dưa xanh đồng bãi muống phù sa.

Con mắt đa tình em Phú Yên
Chiều về lộng gió cát Bãi Môn
Con sông lau sậy buồn không nói*
Giữ mãi tình em sóng Đà giang.

Tuy Hòa, tháng 8/2017

*Con sông lau sậy: Ea Drăng theo nghĩa của từ
Chăm cổ, một cái tên khác của sông Đà Răng.

Đêm Bản Đôn

1.

Đêm Tây Nguyên Tây Nguyên
Gió đại ngàn rào rạt
Sâu thẳm giữa rừng thiêng
Tiếng mang vừa mới tác.

Àm ào Sêrêpôk
Uống nước nguồn sông cha*
Ngậm sữa bầu sông mẹ**
Ngược dòng thuở sinh ra.

Tươi xanh bao mùa rẫy
Nương đời trẩy mùa hoa
Pơ lang tươi rục đỏ
Thấm duyên tình đôi ta?

Qua bao miền đất đỏ
Cầu treo nối đôi bờ
Bằng lăng vừa thay vỏ
Tiếng gà rừng lắc lư.

Nơi cùng trời cuối đất
Lắm thác lại nhiều ghềnh
Nước tung trời thành khói
Mơ gặp làn suối tiên.

2.

Đêm Tây Nguyên Tây Nguyên
Bập bùng bên bếp lửa
Rộn ràng tiếng cồng chiêng
Mềm đôi tay em múa.

Ché rượu cần thơm ngát
Ngô khoai vui lửa hồng
Bùi trong lời em hát
Rừng khuya bạt gió ngàn.

Reo vui cùng bến nước
Bản tình ca Ê Ê
Đi trên thuyền độc mộc
Thơm trắng đồi cà phê.

“Anh lên nương hái củi
Sao lại đi một mình?
Em cà chua chín mọng
Sao cũng đi một mình?”***

Em xinh như hoa nở
Giữa sắc thắm đại ngàn
Tôi ngỡ mình quên mất
Tiếng cười đêm bản Đôn.

Đắk Lắk, tháng 8/2017

* Sông cha (đực): Krông Knô

** Sông mẹ (cái): Krông Ana

*** lời bài tình ca của người Ê Đê

Huyền thoại Thác Khôi

Thác reo tự ngàn năm
Bay một màu sương khói
Phải chăng là huyền thoại
Sông vợ tìm sông chồng? **

Sê-rê-pôk ngược dòng.
Chia hai nguồn trong đục
Cháy gập ghềnh uốn khúc
Trôi mãi để tìm nhau.

Giữa vách đá vực sâu
Bỗng hóa thành thác khói
Lá rừng xao xác hời
Khói ơi bay đi đâu.

Mà sương trắng bạc màu
Mà đêm ngày không nghỉ
Mà tình yêu bất tử
Qua mưa nắng đại ngàn.

Đỏ mùa hoa Polang
Thác buông mình tự kể
Hãy mở lòng dâu bể
Đón tình yêu nhiệm màu.

Trong con tim khát khao
Gọi tên người yêu dấu
Một cuộc tình nương náu
Anh tìm em kiếp nào?

Đắk Nông, tháng 8/2017

* Sông vợ, sông chồng: Krông Ân và Krông Knô

** Thác Khói: còn gọi là thác chồng hay Dray Sáp
(tiếng Ê Đê) thuộc xã Dray Sáp M huyện Krông A Na
tỉnh Đắk Nông.

*Mưa trên đèo Măng Đen**

Mưa theo tôi qua những cung đường
Mưa theo em ướt lạnh mùi sương
Đèo cao dốc đứng dài thăm thẳm
Thông bạt ngàn nối tiếp đồi nương.

“Ruồi vàng bọt chó gió Măng Đen”
Lam khi trùng trùng gió đảo điên
Biên ải một thời trận địa cũ
Thác ghềnh hiểm trở đất Tây Nguyên.

Giữa Trường Sơn Đông Trường Sơn Tây
Bên nào nắng đốt bên mưa quay?
Tôi thấy màu xanh trời bất tận
Đất đỏ chiều rơi sương trắng đầy.

Tràng hạt giăng trên tay tạt nguyên
Gương mặt sầu bi Mẹ Măng Đen
Nguyễn dâng đôi cánh tay trần thế
Che chở linh hồn bớt oan khiên.

Chuông nhà thờ nghe đổ đầu đây
Mưa phùn chột thấm lạnh đôi vai
Bàn tay vượt nhẹ chân tượng thánh
Em có mơ gì trong đêm nay?

* Măng Đen: Vùng đất tọa lạc giữa hai đèo Violắk và đèo Măng Đen, thuộc xã Đắk Long huyện Kon Plông tỉnh Kon Tum. Nơi đặt tượng Đức Mẹ Măng Đen (hay Đức Mẹ cụt tay) là điểm hành hương của người công giáo. Đặc biệt Măng Đen còn là nơi giao điểm giữa Trường Sơn Đông và Trường Sơn Tây.

Người nằm lại phía chân trời

Tháng tám Cam Ranh
Biển trời hình như xanh lắm.
Đụn cát trắng trải dài trên những quả đồi xa
Tôi nghe đâu đây tiếng sóng vỗ thiết tha
Cùng hàng cây phi lao rì rào trầu mển
Khi đứng trước tượng đài tưởng niệm
“Những người nằm lại phía chân trời”^{*}
Lòng cảm thấy linh thiêng ấm áp lạ thường
Khi nhìn thấy móng cầu vòng tròn bất tử
Biểu tượng dáng đứng hiên ngang
64 chiến sĩ Gạc Ma năm xưa
Bảo vệ lá cờ Tổ quốc thiêng liêng
Lịch sử muôn đời không thể nào quên
Đã nằm lại giữa Trường Sa bao la sóng dữ
Máu cảm hồn nước Biển Đông vẫn còn rực đỏ
Dù xác tàu đã từ lâu hoen gỉ.
Mãi mãi không thể nào quên
Hình ảnh người mẹ già từ phương xa tìm đến
Hôn lên di ảnh đứa con mãi mãi không về

Ở Phan Rí Cửa

Ta đứng bên này Phan Rí Cửa
Nhìn thuyền thấp thoáng mãi khơi xa
Nghe âm tiếng sóng quanh lên đá
Không đủ làm vui nỗi nhớ nhà.

Nhà em nép bên bờ sông Lũy
Có cụm hoa vàng nở sáng nay
Vườn ai sao lại tươi mượt lá
Hương táo thơm bay tận ngõ ngoài.

Ở đây cát gió nhiều vô kể
Chỉ sợ men nồng chưa đủ say
Chỉ sợ chưa quen màu mắt đỏ
Nên tình chỉ nhẹ tựa mây bay.

Còn ta một kẻ chân lang bạt
Qua Sông Mao nhớ tiếng còi tàu
Sân ga đầu phải là ly biệt
Chưa khuất đường ray bỗng nhớ nhau.

Mênh mông trời đất buồn vô lượng
Em có cùng ta chia bớt sầu
Em có cùng ta đi ra biển
Hòa mình trong tiếng hát phi lao.

Phan Thiết, tháng 8/2017

Pleiku thuở ấy...

*Phổ núi cao phổ núi đầy sương
Phổ núi cây xanh trời thấp thật buồn...*

(Còn chút gì để nhớ - thơ Vũ Hữu Định)

Pleiku thuở ấy mù sương
Tôi đi tìm lại con đường đã xưa
Mùa này vàng lá thu chưa
Gió lùa sông lạnh tay vừa chia tay.

Pleiku thuở ấy mưa bay
Môi hồng chớm nở tình say Biển Hồ
Có người lạc giữa suối mơ
Đi quanh quẩn để em ngơ ngẩn buồn.

Pleiku thuở ấy bụi đường
Mù trong đất đỏ lòng dường nhớ nhau
Ngón gầy chìm giấc chiêm bao
Đã nghe hao hốt tình nào lang thang.

Pleiku thuở ấy hoa vàng
Vàng trong gió vàng trong ngàn thông reo
Bóng người thoáng cuối chân đèo
Dõi theo ánh mắt trong veo cận kề.

Pleiku thuở ấy... tôi về
Tìm trong góc núi câu thề đánh rơi
Áo em trắng quện mây trời
Khuya này có chuyến xe rời phố xưa.

Pleiku, tháng 8/2017

*Qua Krông Pa**

Anh qua Krông-Pa
Cung đường chạy dài lên cao xuống thấp
Ai xẻ núi bạt đồi
Cho mây vờn tiếp nối
Đưa anh lên Tây Nguyên vào mùa lễ hội
Tiếng cồng chiêng mừng mùa lúa mới
Đàn bò thong dong tràn qua đường
Em trùm khăn đỏ khăn xanh
Tung tăng mang gùi lên rẫy
Chân bước qua dòng suối cạn
Qua từng bờ đá con khe
Anh còn nghe tiếng cười em bay trong gió
Anh mắt trong veo
Nhìn theo anh có gì muốn nói

Cầu bắc qua từng con sông
Đỏ màu đất đỏ ba-zan
Uốn lượn chập chùng trong sương sớm
Để tiếng gió thì thầm
Đem tình anh đi xa
Đi qua bao mùa rẫy mới
Đi qua từng buôn làng
Đi qua bao mùa nắng
Đi qua mấy lượt mùa mưa
Vẫn muốt xanh lúa ngô đang thì con gái
Ơi Krông Pa, Krông Pa
Cho tình anh ở lại
Một lần qua đó.

* Krông-Pa: một huyện của tỉnh Gia Lai, huyện lỵ
là thị trấn Phú Túc, nằm trên quốc lộ 25 (đường 7 cũ)

Tạ lỗi cùng Đà Lạt

Tạ cùng phố núi mù sương
Ngày buồn tiếng ngựa đêm buồn nẻo xa
Mùa này tháng tám đi qua
Nào đâu tìm thấy vàng hoa dã quỳ.

Tạ cùng mắt nhớ tình si
Trà thơm ngọt đắng thánh thi kiếp nào
Hồn nghiêng nắng sớm B'lah
Thổi se mặt nước đã nhàu vết thương .

Tạ cùng bụi cỏ ven đường
Nhành hoa cúc dại còn hương tay người
Thác mơ đem khói lên trời
Hơi thu lạc bước bên đời cỏ may.

Tạ cùng lá biếc rừng cây
Tĩnh trôi lũng sớm dốc mây lung chiều
Khăn quàng cổ tím nhìn theo
Xe khuya khoắt đổ xuống đèo về xuôi.

Tạ người một sớm mưa bay
Tóc rơi từng sợi trên tay ngậm ngùi
Tím ối áo giấu phận người
Cho tôi ước sợi tơ trời trong thơ.

Tạ cùng quán nhỏ ven hồ
Ly cà phê nóng cuộc trò chuyện vui
Ghế thôi đã lạnh chỗ ngồi
Biết ai xuống núi lên đồi tìm nhau.

28/8/2017

A decorative illustration at the top of the page features a dark grey branch on the left with several yellow and orange autumn leaves. To the right, a few more leaves are scattered, and two small grey birds are depicted in flight. The background is a light cream color.

Tiếng chim trên dòng Sê-Rê-Pốk

Có tiếng chim lạ quá
Hót vang cả đôi bờ
Trên dòng Sê-rê-pốk*
Khúc tình ca trong mơ.

Gọi em về bên suối
Ché rượu cần say nồng
Bếp lửa hồng mở hội
Tiếng cồng chiêng mênh mông.

Ai đi trên độc mộc
Thuyền trôi trong sương mờ
Cánh pơ lang cháy đỏ
Chim hót hòa sóng xô.

Bao thác ghềnh hùng vĩ
Dray Sáp, Dray Nur
Cầu treo mang huyền thoại
Cuồn cuộn tình anh trao.

Đàn T' rừng rộn rã
Cánh chim của đại ngàn
Mùi cơm lam ấm lửa
Chảy qua bao buồn làng.

Em dịu gửi lên rẫy
Chân qua ngàn suối khe
Hương bay tràn lên tóc
Thơm suốt mùa cà phê.

Vút cao trên triền sóng
Nắng gọi bình minh lên.
Anh thành chim bay mãi
Hát tình ca Tây Nguyên.

* Sông Sê-rê-pôk: Bắt nguồn từ phía nam Trường Sơn, hợp lưu từ hai dòng Krông Ana (Sông Cái) và Krông Knô (Sông Đực) hình thành hoàn toàn trên Đắk Lắk, dòng chảy ngược về phía Campuchia.

*Trên cột mốc ngã ba Đông Dương**

Đứng trên cột mốc vùng ba biên giới
Anh chờ nghe tiếng gà gáy đầu đây**
Chỉ thấy mây bay chập chùng khói tỏa
Tùng bậc thang lên rêu bám mỗi ngày.

Ngàn lau trắng vươn mình trong nắng sớm
Tay anh chạm vào cột mốc biên cương
Tình hữu nghị chia đều cho ba hướng
Xoay bên nào cũng chan chứa yêu thương.

Khắp triền đồi xuyên chi khoe sắc trắng
Dầu cần khô hoa vẫn nở suốt mùa
Anh hít vội thêm ôm hương rừng núi
Có tình người trong mỗi chuyện nắng mưa.

Hồ tiêu, cao su bạt ngàn thung lũng
Xanh ngát núi đồi mảnh đất quê hương
Ngàn thước đi lên quanh co hẻm vực
Bình yên nào không đổi lấy máu xương?

Phiến đá hoa cương mang hồn thiên cổ
Sừng sững đất trời cột mốc thiêng liêng
Dòng sông chảy đắm mình trong sương lạnh
Lặng lẽ nơi này vùng đất tam biên.

Kon Tum 22/8/2017

* Cột mốc ngã ba Đông Dương: đặt trên ngọn núi ở độ cao 1.086m trên mực nước biển nằm gần cửa khẩu Bờ Y thuộc huyện Ngọc Hồi tỉnh Kon Tum. Cột mốc là đường biên phân định giữa 3 nước Việt Nam-Lào-Campuchia.

** Dân gian thường đùa vui rằng đứng ở cột mốc, nghe tiếng gà gáy người dân ba nước đều nghe được. Thật thú vị.

*Cây bàng ở trại tù Phú Hải**

Tôi ngồi dưới gốc bàng già lặng lẽ
Tàn lá xanh cao vọi vọi mây trời
Màu rêu xám một đời nhiều dâu bể
Gốc u sần cùng số phận chìm trôi.

Bức tường đá âm u mùi ẩm mốc
Bao kiếp người trong địa ngục trần gian.
Men theo dãy hành lang sâu hun hút
Tiếng xích xiềng sao còn mãi âm vang?

Đã bao mùa chồi non cùng lá đỏ
Làm chứng nhân chốn lao ngục tù đầy
Vết máu khô im chìm từng thớ gạch
Mỗi con người sống đầy đọa khổ sai.

Cây bàng có đời nào không ai biết
Lá vẫn xanh trái vẫn rụng bao mùa
Che một góc trại lao tù Phú Hải
Vắng lạ thường không một tiếng gà trưa.

Tiếng gió reo lời thì thầm muốn kể
Kể tôi nghe từng số phận đắng cay
Lá bàng khô ấm lòng trời trở lạnh
Trăm năm qua người nằm xuống nơi này.

Thèm nghe tiếng chim trong trại tù cũ
Ngợp màu xanh trên đất đảo anh hùng
Tán bàng già reo vui cùng nắng sớm
Hiếu lòng người mãi mãi sống bao dung.

Côn Đảo 18/3/2018

* Phú Hải: một trong những trại tù ở Côn Đảo

Đêm già từ Đà Lạt

Có đôi lúc lòng buồn treo trong gió
Ta trông theo ánh mắt buổi xa người
Tìm đâu thấy hoa móng rồng thuở nọ
Xanh suốt mùa sương khói quện mây trời.

Đêm già từ núi đồi phơi sương mỏng
Soi mặt hồ xao động cánh chim bay
Đồi hiu quạnh dưới trăng mờ ảo vọng
Leo dốc tình ghềnh đá buốt chân ai.

Có đôi lúc lòng buồn theo dáng núi
Vườn nhà ai dâu chín đỏ môi người
Mùa phượng tím rủ xuống đồi làm lụi
Từng giọt buồn lay động tiếng mưa rơi.

Đêm già từ cạn cùng ta chén rượu
Một mình nghe mồn vó ngựa trong sương
Mùa không nhau - em tưởng vì cánh mỏng
Mặt hồ xanh còn nghiêng bóng tháp chuông?

Mai xa lắc đời thông reo xanh mướt
Cà phê thơm môi ngọt tiếng em cười
Gởi lại em tình ta cùng phố núi
Sắc hoa đào đỏ thắm một làn môi.

Đà Lạt, 25/5/2018

*Gặp lại bạn thơ cũ
ở Phan Rang*

Gửi tặng nhà thơ Trần Văn Nghĩa

(Phan Rang - Tháp Chàm)

Qua Phan Rang ghé bạn xa
Tiếng phone trong gió thoảng qua mơ hồ
Mấy mươi năm chảy dòng thơ
Trôi đi lặng lẽ bên bờ thế gian.

Tháp Chàm gió ngọn khô rang
Dầu thời gian nhuộm muôn ngàn rong rêu
Người theo mây xám lung chiều
Tiếng thơ đồng vọng ít nhiều trong nhau.

Chưa từng chia cốc rượu đào
Đã nghe sợi tóc bạc đầu rưng rưng
Tôi Tây Hậu-bạn Nam Trung*
Gặp nhau ấm chút tương phùng rồi đi.

Phan Rang, tháng 8/2017

* Tây Hậu - Nam Trung: miền Tây sông Hậu,
Nam Trung bộ.

Đêm phố cổ

Đêm phố cổ nhuộm màu cổ tích
Mảnh trăng treo đáy nước sông Hoài
Đèn thấp sáng lung linh sóng nước
Em bên anh có rộn tiếng cười?

Bóng chùa Cầu chìm trong hư ảo
Em ngang qua có nhớ mùa trăng
Thuyền thấp thoáng trôi trên sông lạnh
Nghe bài chòi khúc hát đưa duyên.

Nhìn mái ngói rêu phong trăm mặ
Dấu thời gian trôi tự bao giờ
Đèn lồng đỏ treo từng khung cửa
Phút bình yên đẹp tựa bài thơ.

Em theo anh qua cầu An Hội
Thả hoa đăng quên hết muộn phiền
Nhuộm không gian một màu huyền ảo
Đắm hồn mình vào chuyện thần tiên.

Hội An 11/2017

Sài gòn 1/2018

Lên núi Phụng Hoàng

Lên Phụng Hoàng ngắm mây trắng
Núi cao xóa dấu bụi trần
Đòi người mấy lần hạnh ngộ
Đất trời đá cũng vô ngôn.

Chim kêu trên tàng kinh các
Bàng hoàng hồi đại hồng chung
Trong lòng khắc bao kinh kệ
Hương thiền lắng đọng tâm dung.

Bước chân ai qua rừng trúc
Thong dong bóng lá u trầm
Mây che ngang đầu Voi Phục
Bốn mùa soi bóng Tuyền Lâm.

Mái cong vươn mình cao vút
Trầm tư dưới cội bồ đề
Thả hồn vào nơi Phật tích
Bình yên tìm chốn đi về.

Bạt ngàn thông reo xanh biếc
Ai người dạo núi cùng ta
Mênh mông đất trời cố xứ
Tìm đâu sợi khói quê nhà?

Thiền viện Trúc Lâm Phụng Hoàng

25/5/2018

D'ran, chút tình gửi lại

Vượt đèo Ngoạn Mục chạm D'ran*
Bồng vắn vương ai - má ửng hồng
Xe qua thị trấn bình yên ấy
Thấy mắt em cười - trong rất trong.

Cung đèo uốn lượn - cua tay áo
Bát ngát đồi chè thơm hơi sương
Đốc cao Cầu Đất nghe núi hát
Rủ bụi giang hồ trong bước chân.

Vườn hồng nhà ai vừa chín tới
Phải em - người trẩy quả đầu tiên
Xanh muốt su hào quanh triền núi
Muọt mà như thể bàn tay em?

Xe qua D'ran, qua D'ran
Vực sâu thăm thẳm suốt Trạm Hành
Xanh biếc nước hồ - xanh mắt ngọc
Cùng tiếng thông reo gió bạt ngàn.

Tháng chạp ước gì anh trở lại
Nhìn sắc hoa vàng nhớ áo em
Chút tình gợi lại D'ran phố
Đồi núi sương mờ trong bóng đêm.

**D'ran một ngày
cuối tháng 5/2018**

* D'ran: thị trấn nhỏ của huyện Đơn Dương. Nếu đi từ Phan Rang lên vượt đèo Ngoạn Mục qua Cầu Đất sẽ gặp hay từ Sài Gòn lên tới ngã ba Phi-Nôm rẽ phải chừng 30km là đến phố núi D'ran.

Tháng ba Côn Đảo

Anh đưa em qua hết một cung đường
Tháng ba rồi hoa anh đào vẫn nở
Đường ven biển nghe thì thầm sóng vỗ
Một bên rừng một bên biển khơi xa.

Phải áo em làm trắng một mùa hoa
Mang hơi thở nồng nàn hương dã thảo
Vạt nắng vàng cùng sắc xuân biển đảo
Để tình anh vương sắc thắm mây trời.

Tiếng em cười hòa trong tiếng biển khơi
Hương vị biển sao mặn mòi đến thế
Gió hãy đưa lời tình anh vừa kể
Cho hồn hoa rục rở đến nao lòng.

Những chùm hoa như mây trắng bành bồng
Tuổi thanh xuân theo chân người giữ đảo
Hoa dịu dàng kiên cường trong gió bão
Làm say lòng bao khách lạ qua đây.

Sắc hoa đào làm anh phải ngất ngây
Nở trong anh lời thì thầm của sóng
Nước triều dâng con dã tràng lóng cồng
Có một loài hoa nhớ đến vô cùng.

Côn Đảo 18/3/2018

Tiếng ve ở ngôi chùa cổ

Có tiếng ve trên hàng cây xanh lá
Những gốc dầu cổ thụ mấy trăm năm
Khúc nhạc hè có làm em rộn rã
Trước sân chùa lòng bỗng thấy tĩnh tâm.

Em có gởi niềm vui cùng tia nắng
Cổ tháp cao sừng sững dáng mây trời
Bò cạp vàng hương treu đàn bướm trắng
Lên dốc cao nhìn lá nhẹ nhàng rơi.

Em có theo anh tìm về Phật tích
Lâm Tì Ni hương tỏa ánh đạo trần
Cội bồ đề soi tâm kinh bỗng ngộ
Lộc Uyển xanh lời giảng ngọt suối nguồn.

Hạt mưa đọng thơm lòng mùi nguyệt quế
Màu rong rêu phủ mái ngói âm dương
Ngôi chùa cổ trầm tư bao lời kệ
Dấu thời gian trôi năm tháng trắng trâm.

Có tiếng ve ngân hoài trong tâm thức
Phật đài cao soi đuốc sáng di đà
Chốn thiền môn gột bụi trần lam lũ
Chợt yêu người trong dòng chảy bao la.

***Chùa Hội Khánh -**

Bình Dương 5/2018

Về phương Nam tìm một cánh cò

Có một cánh cò bay trong giấc mơ
Nghe cánh vỗ có đời tôi trong đó
Lời ca dao ngọt phù sa thấm đỏ
Theo cá về đồng lúa tẻ nhánh non.

Điên điên vàng áo em mới tươi hơn
Tuổi mười sáu môi hồng thơm mặn đỏ
Hương bồ kết nồng nàn mùi tóc nhớ
Lục bình trôi tím tím một triền sông.

Chiều phương Nam thương sợi khói đốt đồng
Mùi rơm rạ bao năm rồi vẫn nhớ
Tóc cháy nắng phải đâu là duyên nợ
Để cánh cò cánh vạc trốn tìm nhau.

Em đâu còn cúi nhặt nụ hoa cau
Kết nhân cưới thềm chơi trò dâu rể
Mẹ tần tảo qua một thời son trẻ
Tôi lại ơ hồ tắm bụi đường xa.

Nghe tiếng mưa đêm tiếng ếch sau nhà
Thềm bát cua đồng ngày xưa mẹ nấu
Cây khế ngọt rụng bao mùa chín nấu
Mẹ đâu còn sân lá rụng chiều hôm.

Nhánh sông nào đưa tôi về phương Nam
Tìm cánh cò trong ca dao ngày cũ
Cánh cò ăn đêm - cánh cò cửa phủ
Nghe cay nồng - màu tóc trắng mẹ tôi.

Về thăm biển Trần Đề

Có cửa biển nào sống mãi trong anh
Một rừng bần xanh bao mùa đơm trái
Đỏ dòng phù sa đắp bồi sông cái
Tấm lòng chia bụi sẻ ngọt gừng cay.

Có cánh đồng năng phèn nặng bao ngày
Nuôi lớn con người thắng năm chinh chiến
Một đời cha ông lấn rừng bám biển
Cho cá đầy thuyền mỗi chuyến ra khơi.

Hồi những chàng trai da rám mận mòi
Má lúm đồng tiền duyên đưa cô gái
Qua thuở đói nghèo nếm từng khổ ải
Khát vọng đổi đời từ ước mơ xa.

Rộn rã tiếng cười phố chợ Kinh Ba
Đánh bắt xa bờ ngày đêm cảng cá
Điểm hẹn đi về nhấp nhò sóng lá
Tiếng vỗ mạn thuyền bát ngát ngọn sông.

Theo em về mùa lễ hội nghinh ông
Nhớ mùi bác thơm cá đù cá đuối
Có ánh mắt em làm anh bối rối
Cửa biển Trần Đề đẹp tựa mùa xuân.

*Viết ở nghĩa trang
Hàng Dương*

Anh là ai người liệt sĩ vô danh
Không để lại cái tên - một dòng địa chỉ
Chỉ có viên đá xanh viền quanh mộ chí
Nơi anh nằm sao quá đời đơn sơ.

Tôi đứng đây nghe tiếng sóng vỗ bờ
Quanh ghềnh đá giữa biển xanh bát ngát
Tiếng xích xiềng không ngăn lời anh hát
Trong ngục tù khúc nhạc vẫn bay xa.

Côn Đảo mùa này đào vẫn nở hoa
Suốt một con đường sân bay Cỏ Ống
Trời vẫn xanh một màu xanh lồng lộng
Có tiếng chim chào đón mặt trời lên.

Mây vẫn bay dẫu cuối bãi đầu ghềnh
Qua biển rộng giữa muôn trùng sóng dữ
Như ngợi ca người anh hùng bất tử
Chọn nơi này để gởi lấy máu xương.

Một bông hoa một lời khấn một nén hương
Anh nằm xuống cho bao người đi tới
Dấu hình hài lấp vùi trong cỏ rối
Để nơi đây đảo ngọc hóa thiên đường.

Côn Đảo 18/3/18

Sài Gòn 25/3/18

Vũ điệu Chăm dưới ánh trăng

Lung linh dưới ánh trăng
Tháp cổ trầm tư linh thiêng
Mang trong lòng biết bao bí hiểm
Bàn tay em mềm mại
Trong vũ khúc Apsara
Hồn tượng đá ngàn năm bùng tỉnh giấc
Một giấc mơ dài tiền kiếp mộng du.

Ôi! Những đền đài lẫm lẫm phủ hư
Chảy dưới chân em vết hằn năm tháng
Đuôi mắt đẹp quyến lòng anh sâu nặng
Em uốn cong hình hài
Hoài thai từ kiếp đá
Mưa ngàn năm chưa phai nhạt tình người
Gót chân rung giẫm trên chiếc lá vàng
Giấu thương nhớ sâu trong lòng cổ tháp.

Tùng hơi thở reo vui
Tiếng cười vang trôi lòng xuôi
Bay đi trong cõi vô cùng
Điệu múa Chăm chơi vui cùng tiếng nhạc
Âm vang núi đồi từ nghìn xưa vọng lại
Nhịp trống rộn ràng
Thổi bùng trái tim em rực lửa
Đốt cháy cả mặt trời đêm
Rung động đất trời
Cưu mang một tình yêu vĩnh cửu.

Mỹ Sơn 11/2017

Sương hồ 2

Chiều buông cơn mưa phùn
Trôi qua hồ tĩnh lặng
Mây núi giăng chập chùng
Thuyền neo bờ sông vắng.

Thương ngọn gió mờ côi
Rừng lá phong trở lạnh
Thấp lên ngọn lửa trời
Suối lòng ai cô quạnh.

Tiếng em hát bên hồ
Hoàng hôn về lặng lẽ
Một trời đầy sương mơ
Chén rượu nồng chưa kể.

Chim núi bay về đâu
Xuân đi không trở lại
Rừng hoa mai anh đào
Giấu cuộc tình mê mải.

Gọi tên người chưa quên
Nhà em bên kia núi
Thuyền vẫn còn lênh đênh
Mái chèo lơ lửng sương muối.

Viết bên hồ Tuyên Lâm Đà Lạt

25/5/2018

Bên vàm sông Ô Môn

Anh lại về bên vàm Thới An
Phù sa lấp lánh sóng miên man
Xuồng ghe xuôi ngược như muôn thuở
Để thấy lòng vương sợi nắng vàng.

Xưa em đi học qua Lò Cù
Xuống đò sợ ướt áo dài xinh
Nay phà đưa đón người qua bến
Chẳng thấy ai quen bật bóng hình.

Còn nhớ rộn vang tiếng trống đình
Rợp trời cờ phướn lễ Kỳ Yên
Hai đứa hẹn nhau xem hát bội
Trộm nhìn Lữ Bố hí Điêu Thuyền.

Những mùa trái chín qua lâu lắm
Cam xoàn ngọt thế quít tiều xanh
Buổi Thanh Kiều mùa hoa trắng nở
Ông bướm kéo về nắng long lanh.

Thương quá cánh bèo trôi mênh mông
Lũ lên sóng cuộn cá về đồng
Người xa quê cũ nào đâu biết
Con nước ngày xưa chẳng đổi dòng.

Tháng 7/2015

Đừng giận nữa sông ơi

nhớ sông Vàm Nao-An Giang

những ngày sạt lở

Giận hờn chi mà sao sông lại khóc
Nước vỡ bờ tràn sông vỡ mệnh mông
Mưa trắng xóa cả một màu tang tóc
Người buồn theo tiếng khóc của dòng sông.

Đã bao đời sông hiền hòa như đất
Ngọt phù sa tưới mát những mỡ màu
Mang cá tôm đầy ghe mùa nước lớn
Sống với người bằng tình mẹ đậm sâu.

Người yêu nhau hai bên dòng bồi lở
Sông xe duyên kết nối những chuyến đò.
Bao nông sâu tình đời sông tưởng tỏ
Vẫn mơn man cho tiếng sóng đôi bờ.

Giận hờn chi sao sông không chịu nói
Để một ngày đất ở biến thành sông
Sông hung hãn như kẻ thù hiểm ác
Một đường guom ngo ngác đến đau lòng.

Đừng giận nữa sông ơi đừng giận nữa
Người yêu sông muôn thuở vẫn thủy chung
Đừng lạ lẫm thành người dung giấu mặt
Sông yêu người xin hãy nhớ bao dung.

Sân ga tiễn người

Chia tay ở Tháp Chàm
Tiễn người lên phía Bắc
Ta xuôi về phương Nam
Cuộc hành trình xa lắc.

Biết ai còn đợi ai
Sân ga đầy nắng gió
Đâu phải là bụi bay
Sao lòng ta mất đỏ?

Buồn theo tiếng còi tàu
Đường ray dành hieu hắt
Mỗi phút một xa nhau
Núi sông dài chia cắt?

Đâu phải là ga cuối
Tình trốn mãi chân mây
Tàu đi qua khe núi
Có gởi cùng mây bay?

Khói vờn trong sương sớm
Sân ga vắng một người
Mất dôi tìm sợi tóc
Theo nắng vàng vừa rơi.

Ga Tháp Chàm
tháng 5-2018

Sương tím bên hồ

Chiều rơi tím biếc mặt hồ
Thuyền neo cầu vắng trắng mờ ngát hương
Em ngồi đón hạt mưa sương
Thả câu lục bát ta buồn mệnh mang.

Thông reo vách núi Phụng Hoàng
Mây treo lưng thấp sương ngàn thấu đêm
Lạc tìm ốc đảo bình yên
Núi Voi em đợi Đá Tiên ai chờ.

Tiếng chim môi vọng đôi bờ
Còn thương bến đỗ con dò lẻ loi
Bên hồ mây xám chơi vơi
Bốn mùa tĩnh lặng đợi người qua sông.

Ta theo Từ Thức về trần
Giày rơm nón cỏ khôn cầm ăn năn
Vẫy chào sương khói Tuyên Lâm
Em như bóng cá biệt tắm sông hồ.

Bên hồ Tuyên Lâm Đà Lạt

Tháng 5-2018

Hồn đá

Về Mỹ Sơn ngắm vũ điệu Apsara
Tình Chiêm nữ
Ngủ say trong vách đá
Màu khói sương
Chập chùng giữa núi rừng xanh lá
Đền tháp trăm năm
Bạc thếp dấu thăng trầm.

Apsara! Apsara
Em hóa thân thành tượng đá vĩnh hằng
Mang hơi thở
Thần Siva rực rỡ
Huyền tích uy nghiêm
Mạch nguồn xanh cây cỏ
Bàn tay em thành dải lụa ngang trời

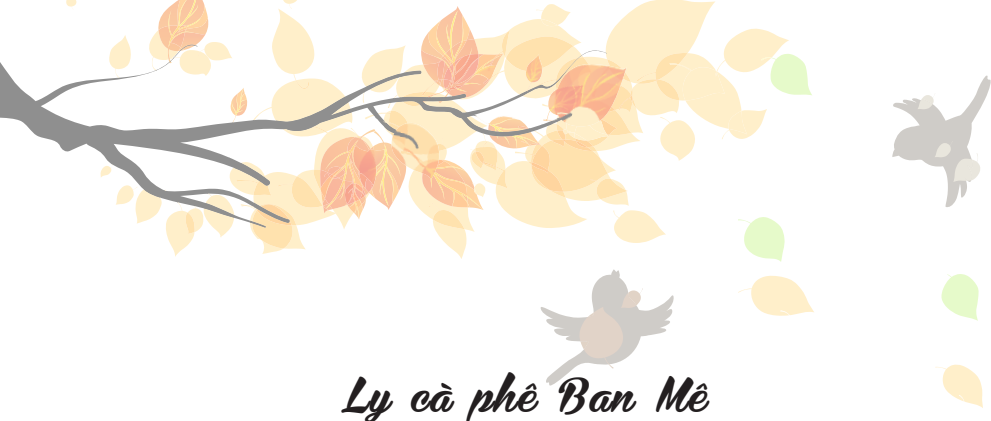

Dòng Khe Thở*
Soi bóng người thiên cổ
Rộn rã trống baranưng
Gọi quá khứ quay về
Bao thế kỷ đắm chìm trong cổ tích
Bồng lung linh
Vũ khúc đến chơi vui.
Apsara! Apsara.

Mỹ Sơn tháng 11-2017

Sài Gòn tháng 4 -2018

* Khe Thở: tên dòng suối chảy qua thánh địa Mỹ Sơn

Ly cà phê Ban Mê

Mời em cà phê sáng
Trong căn nhà Huế xưa
Ngõ lạc vào cổ tích
Dưới tán rừng lá thưa.

Làng cà phê Trung Nguyên*
Mọc lên thành huyền thoại
Thơm hương vị sâu riêng
Trong từng lời em kể.

Đá ngậm hồn thiên cổ
Viết tiếp lời sử thi
Không gian xanh trầm mặc
Trên mỗi bước em đi.

Mùa cà phê cổ thụ
Trắng đôi bờ nhân gian
Tôi mơ thành chim núi
Rong chơi giữa đại ngàn.

Tiếng hát người sơn nữ
Gọi hồn ai quay về
Hoa cà phê rộ nở
Tĩnh lặng cùng Ban Mê.

Đắk Lắk, tháng 8/2017

* làng cà phê Trung Nguyên: cụm kiến trúc cổ độc đáo mang đậm chất Tây Nguyên, có diện tích 20.000m² nằm ở phía tây bắc Tp Buôn Mê Thuột tỉnh Đắk Lắk.

MÙA GIÁ TỶ TRỞ BÔNG

Ta về miền đông những ngày tháng tám
Khúc giao mùa trời chợt nắng chợt mưa
Gióng cô gái mắt vừa cười lại khóc
Để lòng ai rung nhớ tiếng gà trưa.

Xe đi qua bao cánh rừng đất đỏ
Chạy ngút ngàn màu xanh ngọt như tơ
Vẳng tiếng ve ran trong lời gió hát
Bài hát của rừng đẹp tựa giấc mơ.

Chợt bùng lên những chùm hoa rực nắng
Sau cơn mưa lấp lánh bóng cầu vồng
Ánh mắt em trong giữa trời xanh thắm
Thật lạ lòng mùa giá tỷ trở bông.

Từng gân lá lung linh xòe cánh quạt
Chở che cho hoa nở trắng ven rừng
Đâu ai hiểu nhựa khô mùa lá rụng
Cho hương tràn tình đất đỏ bao dung.

Đồng Nai 9/8/2018

Ngày Của Mẹ

1

Nhạc: HỒ HOÀNG
Lời: NGUYỄN AN BÌNH

$\text{♩} = 100$ Tinh cảm nhẹ nhàng

Ai cũng có một tình yêu của mẹ. Tiếng ru
(Ai cũng) có một tình yêu của mẹ. Gối mưa
hời đẹp như cõi thần tiên. Con bướm trắng mộng mơ thời thơ
chiều, mẹ che bước đời con. Ươm nắng sớm, đồng xanh rì, chim
trẻ Bay chập chờn trong giấc ngủ thần tiên. Ai cũng... ...hót. Tìm lục
bình, mẹ dâng cả đời hoa. Tiếng võng đong đưa trôi qua
thời niên thiếu Cánh diều bay bay xa tít mãi mù khơi.
Đi chưa hết đường trần gian lận đận. Ai chờ
che mưa nắng ở bên đời? Ngày của mẹ thơm tho dòng sữa
ngọt. Cánh cò xưa trôi mắt mấy mùa cau. Ngôi nhà
cũ mênh mông chiều gió ngát. Khói lam chiều, chim mỏi cánh về
dâu? Ngày của mẹ, nén nhang còn bảng lảng. Con đi
tìm mây trắng cuối phương trời. Lang thang mãi giữa lòng người hiu
quạnh. Tiếng vạc sành rúc bụi có khôn người./

D.C.

Những Hàng Me Sài Gòn

Thơ : Nguyễn An Bình

Nhạc : Phan Bá Kiệt

Vừa phải ♩ = 80

Những hàng me Sài Gòn bao năm rồi vẫn
thế áo trắng đường Gia Long tan trường ai đứng
đợi qua hết cả mùa đông xuân xanh ngời ánh
mắt bỗng bừng sắc me non nhẹ nhàng từng giọt
nắng đậu trên bờ vai thon. Yêu bao mùa hạ
đỏ yêu tiếng hát xuân thì yêu ai đông lạnh
gió yêu người tiễn thu đi Bay theo nắng
mưa lời ru vẫn ngọt ngào một đời tôi mê
mãi bên trời tiếng hát em.

CT 08.08.2016

Biển Gọi Em Về

Andante . Tình cảm .

Nhạc : PHẠM MINH THUẬN

Thơ : NGUYỄN AN BÌNH

Tình anh là ngon gió. Nướng nhẹ bờ vai em. Cánh bướm treo nổi
nhớ. Nghe sóng vỗ ngày đêm. Biển bao đời muối
mặn. Cho ngực hồng thanh tân. Thuyền tình căng gió lộng.
Biển thì thăm dịu êm. Biển gọi em về xin làm cánh
sóng. Biển gọi em về thuyền em đi xa. Thuyền em đi qua bao bờ bến
lạ. Biển vẫn mang nặng tình yêu thiết tha. Biển vẫn mang
Rit... nặng tình yêu thiết tha. Em có nghe biển gọi. Thuyền
dù đi phương nào. Thương loài hoa muống biển. Nở tím lòng xôn
xao. Ngàn năm sau biển vắng. Sóng vẫn đánh bạc
đầu. Để tình ta trẻ mãi. Cho người còn nhớ nhau. Để
Rall... tình ta trẻ mãi. Cho người thương nhớ nhau...

Trăng cuối mùa

Nhạc : HUY THỌ
Thơ : NGUYỄN AN BÌNH

Vừa phải - Tinh cảm

Uẩn là trăng
của ngày xưa Mang theo nỗi nhớ tôi đưa tiễn người
Mong manh tiếng hát lên đồi Ngoài hiên hoa rụng trắng
trời bóng mưa Uẩn là em của tôi xưa Bao mùa lá
đã rơi chưa bước về? Ngày đi vàng vọt trăng
thè Long lanh sóng nước vỗ về hồn tôi
Uẩn là ngày mộng đêm trôi Nền tình đau khổ không lời thề
than Thôi thì xin hạt sương tan
Để quên mặt nước trăng tàn bên sông Uẩn là tình
quên duyên sông Nền gieo neo mãi tiếng lòng ai đàn
Thôi thì buông rơi tờ vàng Tách tôi nặng nợ giết
trăng cuối mùa

MỤC LỤC

NHỮNG BÔNG HOA TRÊN “HÀNH TRÌNH ĐẤT VÀ NƯỚC” CỦA NGUYỄN AN BÌNH	5
KHÚC HÁT SÔNG TIỀN.....	11
MÌNH VỀ CHỢ NỔI NGHE EM	12
BÀI LUÂN VŨ CỦA GIÓ.....	14
HOA SÚ BỀN VẪN LÂU	16
ĐƯA EM QUA CẦU THỊ NẠI.....	18
MÀU MƯA HUẾ	20
MÌNH VỀ THĂM BẠC LIÊU NGHE EM.....	22
MÙA SEN THÁP MƯỜI	24
LỤC BÁT ĐÁNH RƠI.....	26
NẮNG TAM KỲ	27
TRĂNG QUÊ NGƯỜI	28
VỀ CÙ LAO TÂN LỘC.....	30
CHIỀU Ở U MINH THƯỢNG	32
ĐÊM VĨNH THUẬN NGHE EM HÁT VỌNG CỔ.....	34
HẠT BỤI NGHIÊNG MÌNH... ..	36
MẮC NỢ PHÙ SA	38
MỘT THOÁNG HƯƠNG TRÀM	40
MƯA TRÊN ĐỈNH THIÊN CẨM SƠN	42
NHÀNH MAI TRẮNG TRÊN LẮNG MẠC CỬU	44
THÁNG MƯỜI HOA CÚC	46
VỀ ĐẤT MŨI	48
ĐƯA EM VỀ CỔ MÃ	50
ĐỨNG TRƯỚC VỊNH VÂN PHONG	52
MỘT NGÀY Ở VẠN GIÃ	54
TÌNH CA YANG BAY*	56

QUÊ NHÀ	58
VU VỢ NGÀY XUÂN.....	59
NGƯỜI ĐI VỀ PHÍA BIỂN.....	60
SỐM MAI.....	62
VIẾT BÊN BỜ SÔNG VÀM CỎ.....	64
CHIỀU MỸ SƠN*	66
ĐÊM CHIA TAY HÀ NỘI	68
GIÁNG SINH.....	70
ĐI TÌM MÙA ĐÔNG HÀ NỘI.....	72
MƯA VỀ TRÊN PHÁ TAM GIANG	74
GỖ CỬA MÙA THU HÀ NỘI.....	76
NGƯỜI ĐÀN BÀ TRONG CON MÊ CHIỀU	78
THƠ VIẾT TRÊN ĐƯỜNG CAO TỐC	80
THƯƠNG MÀU ÁO LỤA HÀ ĐÔNG	82
VỀ KINH BẮC UỐNG RƯỢU NHỚ HOÀNG CẨM.....	83
VỀ NGANG PHÁ TAM GIANG.....	84
CUỐI NĂM TRÊN THỦY ĐIỆN HÒA BÌNH.....	86
LÊN TÂY BẮC	88
Ở HUẾ	90
TÌM NHAU MÙA HOA CẢI	92
VỀ TRONG SƯƠNG SỐM MAI CHÂU	93
CON MẮT PHÚ YÊN.....	94
ĐÊM BẢN ĐÔN	96
HUYỀN THOẠI THÁC KHÓI*	100
MƯA TRÊN ĐÈO MẶNG ĐEN*.....	102
NGƯỜI NẪM LẠI PHÍA CHÂN TRỜI	104
Ở PHAN RÍ CỬA.....	106
PLEIKU THUỞ ẤY... ..	108
QUA KHÔNG PA*	110

TẠ LỖI CÙNG ĐÀ LẠT	112
TIẾNG CHIM TRÊN DÒNG SÊ-RÊ-PỐC.....	114
TRÊN CỘT MỐC NGÃ BA ĐÔNG DƯƠNG	116
CÂY BÀNG Ở TRẠI TÙ PHÚ HẢI.....	118
ĐÊM GIÃ TỪ ĐÀ LẠT	120
GẶP LẠI BẠN THƠ CŨ Ở PHAN RANG	122
ĐÊM PHỐ CỔ	123
LÊN NÚI PHỤNG HOÀNG	124
D'RAN, CHÚT TÌNH GỞI LẠI	126
THÁNG BA CÔN ĐẢO.....	128
TIẾNG VE Ở NGÔI CHÙA CỔ	130
VỀ PHƯƠNG NAM TÌM MỘT CÁNH CÒ	132
VỀ THĂM BIỂN TRẦN ĐỀ	134
VIẾT Ở NGHĨA TRANG HÀNG DƯƠNG	136
VỮ ĐIỀU CHĂM DƯỚI ÁNH TRẮNG	138
SƯƠNG HỒ 2	140
BÊN VÀM SÔNG Ô MÔN.....	142
ĐỪNG GIẬN NỮA SÔNG ƠI	144
SÂN GA TIỀN NGƯỜI	146
SƯƠNG TÍM BÊN HỒ	147
HỒN ĐÁ	148
LY CÀ PHÊ BAN MÊ.....	150
MÙA GIÁ TỶ TRỞ BÔNG	152

THƠ PHỔ NHẠC..... 153

NGÀY CỦA MẸ	153
NHỮNG HÀNG ME SÀI GÒN	154
BIỂN GỘI EM VỀ	155
TRĂNG CUỐI MÙA	156

Hành trình
Đất
và
Nước

Thơ
Nguyễn An Bình

In 500 cuốn; khổ 13.5x20.5cm
tại Công ty CP Văn hóa in Lạc Việt,
Khu nhà máy Pin Văn Điển
Thanh Trì, Hà Nội
Số xác nhận ĐKXB: số- 2018/
CXBIPH/... - .../HNV
Số quyết định xuất bản: số .../QĐ-
NXBHNH; ký ngày
In xong và nộp lưu chiểu năm 2018
Mã ISBN:

NHÀ XUẤT BẢN HỘI NHÀ VĂN

65 Nguyễn Du - Hà Nội

Tel & Fax: 04.38222135

E-mail: nxbhoinhavan@yahoo.com.vn

<http://nxbhoinhavan.com>

Chi nhánh miền Nam

371/16 Hai Bà Trưng-Q3-TP. HCM

Tel & Fax: 08.38297915

Email: nxbhnv.saigon@gmail.com

Chi nhánh miền Trung và Tây Nguyên

42 Trần Phú - thành phố Đà Nẵng

Tel: 0511.3849516

Email: nxbhnv.mientrungtaynguyen@gmail.com

Chi nhánh miền Tây Nam Bộ

314C - Hoàng Lam - thành phố Bến Tre

Tel: 075.3812736 - 016.998.083.86

Email: nxbhnvmekong@gmail.com

Chi nhánh NXB Hội nhà văn khu Đông Bắc

114 Phố Hải Phúc - phường Hồng Hải

TP Hạ Long - Quảng Ninh

Tel: 090.3409142 - 091.4660592

Chịu trách nhiệm xuất bản:

Giám đốc - Tổng biên tập

NGUYỄN QUANG THIỀU

Biên tập:

Vẽ bìa: TRẦN SÁNG

Sửa bản in: NGUYỄN AN BÌNH

Phụ bản tranh của họa sĩ Lương Trường Thọ
và Ái Lan

Tranh bìa “Nhà bên sông Potomac”
của họa sĩ Đinh Cường